

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

18

Κεραυνός έναντίον
Κεραυνού

Σίφουνες
και Κυκλώνες

ΕΝΑ υπερωκεάνειο ταξιδεύει στο πέλαγος. Είναι γαλήνη και ή θάλασσα απλώνεται λεία σαν καθρέφτης κάτω από τις ακτίνες του ήλιου.

Το πλοίο είναι γεμάτο από επιβάτες που όλοι τους είναι χαρούμενοι και εύθυμοι, γιατί δεν φαντάζονταν πώς το ταξίδι τους θα ήταν τόσο ήσυχο και αναπαυτικό. "Ένα αεροπλάνο, που πετάει στον ουρανό πάνω από το καράβι, θουίζει σαν σφήκα.

— Κύτταξε τί ώραία που είναι, μαμά! , λέει ένα κοριτσάκι ξαπλωμένο σε μιὰ πολυθρόνα. "Έρχονται στιγμές που νομίζει κανείς ότι μπορεί να περπατήσει πάνω στη θάλασσα!

Πιο πέρα, ο καπετάνιος λέ-

ει σε μιὰ συντροφιά επιβα-
τών:

— Χρόνια έχω να δω τέτοια μπουνάτσα! Και δλα τὰ σημάδια δείχνουν πώς θὰ κρατήση αρκετές ημέρες ακόμα!

Δέν έχει τελειώσει καλὰ καλὰ τὰ λόγια του, όταν μιὰ τεράστια μαύρη στήλη από νερό και σύννεφο, που αρχίζει από την επιφάνεια της θάλασσας και φτάνει ως τὸν οὐρανό, κάνει τὴν ἐμφάνισί της λίγα μέτρα μακριὰ από τὸ θαπὸρι.

— "Ένας σίφουνας!, φωνάζει ὁ καπετάνιος.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ σίφουνας ἀρπάζει στὴν τρομερὴ ὕγρὴ ἀγκαλιά του τὸ καράβι καὶ τὸ σηκώνει ψηλά, στὸν ἀέρα! Σηκώνει ψηλὰ στὸν ἀέρα ἓνα υπερωκεάνειο, που εἶναι ἴσως τὸ μεγαλύτερο τοῦ κόσμου!

Ἐνῶ οἱ ἐπιβάτες ξεφωνίζουν ὑστερικά ἀπὸ τὸν τρό-

μο τους, ό σίφουνας κουβαλάει τό θαπόρι χίλια μέτρα μακρυά κι' έπειτα τό αφήνει νά πέσει.

Τό υπερωκεάνειο πέφτει στή θάλασσα μέ τήν πλώρη και βουλιάζει σχεδόν άμέσως! 'Από τούς όκτακόσιους ανθρώπους, πού βρίσκονταν έπάνω του, μόνο δέκα γλυτώνουν από τήν ύδάτινη εκείνη κόλασι και ξεμακραίνουν πιασμένοι σέ κομμάτια από σανίδες...

"Ένα τραίνο διασχίζει γοργά τούς άπέραντους κάμπους του Τέξας. Είναι πετρελαιοκίνητο, από τά πιό μοντέρνα, μέ όλες τίς άνέσεις για τούς επιβάτες του. Τραπεζαρίες, καπνιστήρια, σαλονάκια, άναπαυτικά κρεβάτια.

Τό τραίνο αυτό είναι τό καμάρι της 'Αμερικανικής 'Εταιρίας Σιδηροδρόμων. Είναι όλοκαινούργο κι' αυτό είναι τό πρώτο ταξίδι του.

"Ένας γέρος καθισμένος μέσα στο πρώτο βαγόνι, κουνάει μέ θαυμασμό τό κεφάλι του.

— Πόσο γρήγορα προοδεύει ό άνθρωπος!, μουρμουρίζει. 'Εδώ και λίγα χρόνια ούτε νά όνειρευτοΰμε μπορούσαμε τέτοιες άνέσεις! Οί σιδηρόδρομοι ήσαν τότε κουραστικοί και άγχομαχοΰσαν σάν λαχανιασμένα μεγαθήρια! Και τώρα... Νά, κυττάξετε αυτό τό άεροπλάνο πού πετάει πάνω από τό τραίνο! Τί όμορφο πού είναι! Κι' ό θόρυβος της μηχανής του

είναι τόσο άπαλός πού λές και πετάει καμμιά σφήκα!

Τήν ίδια στιγμή, μολονότι ή μέρα είναι ήσυχη και ό ούρανός καθαρός, ξεσπάει μιá τρομακτική θύελλα. 'Ο άνεμος, πού σηκώνεται ξαφνικά, ταξιδεύει μέ τόση ταχύτητα, ώστε ξεριζώνει και τσακίζει όλόκληρα δέντρα!

Τό τραίνο κλονίζεται όλόκληρο κάτω από τά χτυπήματα του άνέμου, πού γίνεται όλο και πιό δυνατός.

Ξαφνικά, καθώς περνάει πάνω από ένα γκρεμό, τό τραίνο, επρωγμένο από μιá απότομη πνοή του άνέμου, βγαίνει από τίς ράγες του και κατακυλάει στον γκρεμό μέ τρομακτικό πάταγο!

'Από τούς επιβάτες του δέ γλύτωσε παρά μόνο ό γέρος, πού μίλιωσε τήν ώρα πού ξεσπασε ή θύελλα...

"Ένα τεράστιο επιβατικό άεροπλάνο μέ τέσσερις κινητήρες γλυστράει μέσα στο γαλανό ούρανό, μεταφέροντας τούς επιβάτες του από τη μιá άκρη της 'Αμερικής στην άλλη.

Κάτω από τό άεροπλάνο, άπλώνονται καταπράσινοι κάμποι, μεγάλα βουνά, πόλεις μέ ούρανοξύστες και ποτάμια.

'Από τούς επιβάτες, άλλοι είναι χαρούμενοι κι' άλλοι σκυθρωποί, άνάλογα μέ τό πώς πηγαίνουν οί δουλειές του καθενός. Κανένas τους όμως δέν άμφιβάλλει ότι σε λίγες ώρες τό άεροπλάνο,

πού τους μεταφέρει, θά προσγειωθῇ στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ προορισμοῦ του.

“Ἐνα ἄλλο ἀεροπλάνο πετάει ψηλά, πάνω ἀπὸ τὸ ἐπιβατικό. Εἶναι κομψό, καὶ γλυστράει στὸν ἀέρα μὲ χάρι. Ἡ μηχανή του δὲν κάνει πολὺ θόρυβο, ὅπως οἱ μηχανές τῶν ἄλλων ἀεροπλάνων. Ἀφήνει ἕνα ἐλαφρὸ θοῦισμα πού θυμίζει σφήκα.

Ξαφνικά, τὸ μεγάλο ἐπιβατικό ἀεροπλάνο θρίσκεται μέσα σ’ ἕνα μαῦρο σύννεφο. Μιά ἀόρατη δύναμι τὸ ἀρπάζει καὶ τὸ στριφογυρίζει σὰν σβούρα “Ἐχει πέσει μέσα σ’ ἕναν κυκλῶνα!

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, τὸ ἀεροπλάνο πέφτει στὴ γῆ κάτω καὶ γίνεται κομμάτια μαζί μὲ τοὺς ἐπιβάτες του. Μόνο ἕνας γλυτώνει. Ἕνας παλαιμάχος ἀεροπόρος, πού εἶχε τὴν ἐτοιμότητα νὰ φορέσῃ ἕνα ἀλεξίπτωτο καὶ νὰ πηδήσῃ ἔξω, πρὶν τὸ ἀεροπλάνο συντριβῇ...

Οἱ Ὑπεράνθρωποι

ΜΕΣΑ στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ Προέδρου τῆς Ἀμερικῆς, τρεῖς ἄντρες εἶναι καθισμένοι σὲ μεγάλες πέτσινες πολυθρόνες. Ὁ ἕνας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Πρόεδρος. Οἱ ἄλλοι δυὸ εἶναι δυὸ διακεκριμένες προσωπικότητες: ὁ διευθυντὴς τῶν μετεωρολογικῶν σταθμῶν ὅλης τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς Μυστικῆς Ἀστυνομίας.

Τὰ πρόσωπά τους δείχνουν ἀνησυχία καὶ τὰ μάτια τους γυρίζουν κάθε τόσο πρὸς τὴν πόρτα τοῦωματίου.

— Θάρθῃ!, λέει ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς. Εἶμαι θέβαιος ὅτι, μόλις ἄκουσε τὸ μήνυμα πού τοῦ στείλαμε μέσω ὅλων τῶν ραδιοσταθμῶν τῆς κυβερνήσεως, ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ ἐδῶ!... Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος, πού μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ στὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος πού μᾶς ἀπασχολεῖ. Εἶναι ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! Οἱ γροθιές του ἔχουν τὴν καταστρεπτικότητα χειροβομβίδας! Τὸ κορμί του ἔχει τὴ σκληρότητα καὶ συγχρόνως τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ἀτσαλιοῦ καὶ ἡ ἀντοχή του εἶναι ἀπίστευτη. Ἀντέχει καὶ στὰ πιὸ δυνατὰ χτυπήματα καὶ οἱ σφαῖρες καὶ τὰ βλήματα δὲν τοῦ κάνουν κακὸ! Τὸ πιὸ καταπληκτικὸ ὅμως ἀπ’ ὅλα τὰ προτερήματά του εἶναι ὅτι... πετάει! Ναι, πετάει σὰν ἀετός!... Λένε ὅτι ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν κατὰγεται ἀπὸ τὴ Γῆ, ἀλλὰ ἀπὸ κάποιον ἄλλο πλανήτη, κι’ αὐτὸ εἶναι ἴσως ἡ ἐξήγησι τῶν θαυμαστῶν ἱκανοτήτων του! Νάτος!

Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦωματίου μπαίνει ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ πετώντας ἕνας ἄνθρωπος παράξενα ντυμένος μὲ μιὰ κόκκινη ἐφαρμοστὴ στολή. Στους ὤμους του κυματίζει μιὰ ἄσπρη, χρυσοκέντητη μπέρτα. Στὸ στήθος του εἶναι κεντημένο μὲ χρυ-

οῦ κλωστή ἓνα «Υ». Αὐτὸ εἶναι τὸ σῆμα τοῦ Ὑπεράνθρωπου, τοῦ πιὸ πεμάλου, πιὸ δυνατοῦ, πιὸ ἀτρόμητου ἤρωος ὅλων τῶν ἐποχῶν!

Πίσω ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο μπαίνουν στὸ δωμάτιο ἓνα παιδι δέκα τεσσάρων περίπου χρονῶν μὲ ὁμορφο, πονήρὸ πρόσωπο κι' ἓνα κορίτσι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἀγόρι, μὲ χαρακτηριστικὰ γεμάτα ὁμορφιά καὶ χάρι.

Τὸ ἀγόρι φορεῖ μιὰ κίτρινη ἐφαρμοστή στολή μὲ ἄσπρη μπέρτα κεντημένη μὲ κόκκινη κλωστή καὶ εἶναι ὁ Κεραυνός, ὁ γιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου, τὸ παιδι-θαῦμα, ὁ λατρευτὸς τῶν παιδιῶν ὅλου τοῦ κόσμου!

Τὸ κορίτσι φορεῖ ἓνα κόκκινο χρυσοκέντητο φόρεμα καὶ μιὰ ἄσπρη χρυσοκέντητη μπέρτα. Εἶναι ἡ Ἀστραπή, ἡ κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου, πού ὅλα τὰ ἀγόρια κι' ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου θαυμάζουν καὶ ἀγαποῦν!

Ἔπειτα ἀπὸ τίς ἀπαραίτητες συστάσεις, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς λέει:

— Ὑπεράνθρωπε, ἐγὼ καὶ ἡ κυβέρνησί μου σέ εὐχαριστοῦμε, πού ἔσπευσες νὰ ἀπαντήσης στὸ μήνυμά μας καὶ νάρθῃς ἀμέσως ἐδῶ... Συμβαίνει κάτι ἀλλόκοτο καί, ἂν εἶναι ὅπως ὑποψιάζομαστε, τρομακτικὸ καὶ ἀπίστευτο. Ὅπως θὰ διάβασες, ἴσως, στίς ἐφημερίδες, τίς τελευταῖες μέρες ἔγιναν καταστροφές ἀπὸ θύελλες καὶ σίφουνες. Ὁλόκληρα θαπό-

ρια σηκώθηκαν στὸν ἀέρα καὶ ξανάπεσαν στὴ θάλασσα βουλιάζοντας! Τραῖνα ἐκτροχιάστηκαν! Ἀεροπλάνα κατέπεσαν! Ὁλόκληρες πόλεις γκρεμίστηκαν!

— Μά, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος, δὲν καταλαβαίνω τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγὼ ἐναντίον θυελλῶν καὶ κυκλώνων!

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, Ὑπεράνθρωπε. Ὁ διευθυντὴς τῶν μετεωρολογικῶν σταθμῶν ἀπὸ δῶ ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ θύελλες καὶ οἱ σίφουνες ποὺ προκάλεσαν καὶ πού ἐξακολουθοῦν νὰ προκαλοῦν τίς καταστροφές αὐτές, δὲν εἶναι φυσικοί, ἀλλὰ τεχνητοί!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνασκιρτάει ἀπὸ ἔκπληξι.

— Τεχνητοί; φωνάζει. Εἶναι δυνατόν νὰ δημιουργήση κανεὶς τεχνητῶς σίφουνες, θύελλες καὶ κυκλώνες;

— Κι' ὅμως, λέει ὁ διευθυντὴς τῶν μετεωρολογικῶν σταθμῶν, ὅλα τὰ σημάδια δείχνουν ὅτι πρόκειται γιὰ τεχνητὲς θύελλες! Ὡς εἰδικός, μπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι καμμιά ἀπὸ τίς θύελλες αὐτές δὲν ἦταν φυσική! Χαρακτηριστικὸ, ἐξάλλου, εἶναι τὸ γεγονός πού κατέθεσαν ἐκεῖνοι πού σώθηκαν ἀπὸ τίς καταστροφές αὐτές. Σὲ ὅλες τίς περιπτώσεις, ἔνα ἀεροπλάνο, μὲ μηχανὴ πού θοοῖζε ἐλαφρὰ σὰν σφήκα, πετοῦσε κοντὰ στὰ μέρη ὅπου ξέσπασαν οἱ θύελλες!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ζαρῶνει τὰ φρύδια του.

— Ἀεροπλάνο, ἔ; μουρμου

ρίζει. Τώρα αρχίζουν να γίνονται πιο καθαρά τα πράγματα. Δεν αποκλείεται να έχη σχέση με τις θύελλες! Πώς όμως; Πώς είναι δυνατόν να δημιουργήση κανείς θύελλες πιο δυνατές κι' από τις φυσικές; Και ποιός άνθρωπος μπορεί να είναι αυτός που τις προκαλεί;

— Αυτό ακριβώς θέλουμε από σένα, 'Υπεράνθρωπε!, λέει ο Πρόεδρος. Είσαι ο μόνος στον κόσμο που μπορεί να ξεδιαλύνη το μυστήριο αυτό και να απαλλάξη την 'Αμερική από τον τρομερό αυτό κίνδυνο!

Ο 'Υπεράνθρωπος σηκώνεται.

— Πολύ καλά, κύριοι!, λέει αποφασιστικά. 'Εγώ και τα παιδιά μου θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να θροῦμε πώς γίνονται αυτές οι καταστρεπτικές θύελλες! Καληνύχτα σας!

— Καληνύχτα και καλή τύχη!, πάντων οι τρεις αξιωματούχοι της 'Αμερικής.

Οι τρεις 'Υπεράνθρωποι πηγαίνουν κοντά στο παράθυρο. Εκεί, απλώνουν τα μπράτσα τους, λυγίζουν και τεντώνουν τα γόνατά τους και βγαίνουν πέτώντας...

Δυό... 'Ασπονδοι Φίλοι!

ΣΤΟ σπίτι του δημοσιογράφου Τζιμ Μπάρτον, που είναι το όνομα κάτω απ' το οποίο ο 'Υπεράνθρωπος κρύβει την πραγματική του

Ο σίφουνας σήκωσε το βαπόρι στον αέρα!

τότητά του, ο 'Υπεράνθρωπος, ή μορφή γυναίκα του 'Ελσα, ο Κεραυνός και ή 'Αστραπή κουθεντιάζουν σοβαρά. Μαζί τους είναι ο Κοντοστούπης, ένας μικρόσωμος άντρας, σχεδόν νάνος, με κωμικό πρόσωπο, μεγάλη μύτη και χαζά χαρακτηριστικά, ο Τσιπιτσιπί, ένα μικροσκοπικό τερατάκι με ανθρώπινο σχήμα και ράμφος πουλιού, και ή Νάϊ-Νάϊ, μιὰ μαϊμουδίτσα πού, καθισμένη στον ώμο του Κοντοστούπη, κάνει αδιάκοπα

αστείους μορφασμούς.

— Όπως καταλαβαίνεις, "Ελσα, λέει ο Υπεράνθρωπος, ο κίνδυνος είναι τρομακτικός! "Αν πραγματικά οι θύελλες αυτές είναι τεχνητές και τις προκαλούν έγκλημα-τες, μπορούν να δημιουργήσουν μια θύελλα και έδω και να καταστρέψουν την πόλι! Για να μπορέσω, λοιπόν, να δράσω έναντίον τους, με το κεφάλι μου ήσυχο, πρέπει να ξέρω πώς δεν θρίσκεσαι σέ κίνδυνο, "Ελσα! "Επομένως, πρέπει να απομακρυνθής όχι μόνο από την πόλι αυτή, αλλά και από την "Αμερική. Θά πάρης τον Κοντοστούπη και τον Τσιπιτσιπί και θά φύγετε άμέσως για την Παραγουάη, στη Νότια "Αμερική, για τó αγρόκτημα που άγοράσαμε πέριου. "Εκεί θάρθουμε κι' έμεις όταν έκπληρώσουμε την άποστολή μας... Βέβαια, τó αγρόκτημα είναι σχεδόν στην άρχή της ζούγκλας, μά δεν θά κινδυνεύσετε καθόλου από τά άγρια άν μείνετε κλεισμένοι στο σπίτι...

"Ο Κοντοστούπης θεωρεί καθήκον του να έπεμβη.

— Τι είν' αυτά που λές, "Υπεράνθρωπε!, ξεφωνίζει με άγανάκτηση. Ξεχνάς ότι εί-μαί δ... πιό τρομερός κυνηγός του κόσμου; "Όσο είμαι έγώ κοντά στην "Ελσα, δεν έχει να φοβηθί τίποτα! Ξέχασες ότι έγώ κατατρόπωσα τís "Αμαζόνες; (*)

— Χά, χά, χά!, κάνει τó τερατάκι. Ξέχασες, "Υπεράνθρωπε, πώς ο Κοντοστούπης λιποθυμεί μόλις άντικρύσει ένα... ποντίκι; Είναι πραγματικά... τρομερός!

"Ο νάνος γίνεται κατακόκκινος από τó θυμό του.

— Τσιπιτσιπί!, ξεφωνίζει. Πολύ μου μπήκες στο ρουθούνη τον τελευταίο καιρό! Πρόσεξε καλά, γιατί θά με πιάσουν τά νεύρα μου και τότε θά σου κόψω τó ράμφος και θά σέ θάλω να τό... φάς!

Οί άλλοι γύρω θάζουν τά γέλια, ενώ ή μαϊμουδίτσα, ή Νάι-Νάι, χοροπηδάει στον ώμο του Κοντοστούπη τραβώντας του μαλλιά.

— "Αφήστε τους καθγάδες!, λέει τέλος αύστηρά ο "Υπεράνθρωπος. Πρέπει να θιαστούμε! "Ελσα, πρέπει να ξεκινήσετε άμέσως!...

Λίγα λεπτά άργότερα, ή "Ελσα, ο Κοντοστούπης, ο Τσιπιτσιπί κι' ή Νάι-Νάι, ξεκινούσαν με τó άεροπλανάκι του Τζιμ Μπάρτον, για τó αγρόκτημα που είχε ο "Υπεράνθρωπος στην Παραγουάη..

Λίγο μετά την άναχώρησί τους, ο "Υπεράνθρωπος, ο Κεραινός και ή Ντιάνα, ή "Αστραπή, κάνουν πολεμικό συμβούλιο.

— "Ακούστε, λέει ο "Υπεράνθρωπος στα παιδιά του. Είναι πολύ πιθανό, ότι άεροπλάνα προκαλούν τís καταστρεπτικές αυτές θύελλες. Πρέπει, λοιπόν, από αυτή την στιγμή και οι τρείς μας ν' άρχίσουμε να ψάχνουμε τούς ούρα-

(*) Διάβασε τó 17ο τεύχος.

νους πάνω από τη στεριά και πάνω από τη θάλασσα. Έσύ, Κεραυνέ, θά αναλάβεις τις βόρειες πολιτείες της Άμερικής και τὸν Καναδά. Ἡ Ἀστραπή τις δυτικές πολιτείες και τὸν Εἰρηγικό ὠκεανό κι' ἐγὼ τις ἀνατολικές πολιτείες και τὸν Ἀτλαντικό ὠκεανό. Θά θρῖσκόμαστε και οἱ τρεῖς σέ ἀδιάκοπη ἐπικονωνία μετὰ τὴ βοήθεια τῶν ρολογιῶν — ραδιοφῶνων, πού ἔχουμε στὸ χέρι μας! Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι!, ἀπαντοῦν μετὰ μιὰ φωνὴ ὁ Ντάνυ κι' ἡ Ντιάννα.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν κι' ὁ Θεὸς βοηθός!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Καὶ ὄχι ἐπιπολαϊότητες και ἀπερίσκεψιες!

Τὰ δυὸ παιδιά κουνοῦν τὰ κεφάλια τους χαμογελώντας. Ἐπειτα, οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι ἀπογειώνονται και ξεμακραίνουν πετώντας πρὸς διαφορετικές κατευθύνσεις, φωνάζοντας ὁ ἕνας στὸν ἄλλο:

— Καλὴ τύχη!

Κακὰ Μαντᾶται

ΚΙΑ ΩΡΕΣ και ὄρες, οἱ φίλοι μας ψάχνουν τοὺς οὐρανούς ἀναζητώντας ἐκείνους, πού κατέστρεφαν βαπόρια και τραῖνα και ἀεροπλάνα και ἐξώντωναν ἀνθρώπους, προκαλῶντας τεχνὴ τές θύελλες.

Μὰ ἡ τύχη δὲν τοὺς εὖνοει.

— Κεραυνέ!, λέει κάθε τόσο ὁ Ὑπεράνθρωπος μετὰ τὸ

ραδιοφωνάκι του, πού εἶναι περασμένο μ' ἕνα λουράκι στὸ χέρι του ὁμοιο μετὰ ρολογάκι. Ἀστραπή! Τίποτα νεώτερο;

— Τίποτα, πατέρα!, ἀπαντᾷ ὁ Κεραυνὸς πετώντας χιλιάδες μίλια μακριά, πάνω ἀπὸ τὸν Καναδά.

— Ἀπολύτως τίποτα!, ἀπαντᾷ ἡ Ἀστραπή σκίζοντας τὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὴν πλούσια Καλιφόρνια.

Μὰ τὸ ψάξιμο ἐξακολουθεῖ. Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα προτερήματα τοῦ Ὑπεράνθρωπου και τῶν παιδιῶν του εἶναι ἡ ἐπιμονὴ στὴν ἐκτέλεσι τῆς ἀποστολῆς τους. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς κἀνὴ νὰ παρατήσουν στὴ μέση ἕνα ἔργο, πού ἔχουν ἀναλάβει.

Ξαφνικά, ὁ Ὑπεράνθρωπος και ὁ Κεραυνὸς ἀκοῦνε τὴ φωνὴ τῆς Ἀστραπῆς νὰ λὲι μετὰ ταραχὴ μέσα ἀπὸ τὰ ραδιοφωνάκια τους:

— Βρίσκομαι πάνω ἀπὸ τὴ Σιέρρα Μάντρε, τὰ πανύψηλα βουνά πού κατεβαίνουν ἀπὸ τὴν Καλιφόρνια πρὸς τὸ Μεξικό! Παρακολουθῶ ἕνα κομψὸ και ταχύτατο ἀεροπλάνο, πού ὁ θόρυβος τῆς μηχανῆς του θυμίζει βουῖσμα σφήκας!

— Μπράβο, Ἀστραπή!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Παρακολούθησέ το μετὰ προσοχή! Δὲν πρέπει ὅμως νὰ μᾶς ξαναμιλήσῃ μετὰ τὸ ραδιόφωνο, πρὶν ἀνακαλύψῃ τὸ κρησφύγετό του! Φοβοῦμαι μήπως ἀκούσουν τις ἐκπομπές σου ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο και πά-

ρουν τὰ μέτρα τους! Περιμέ-
νουμε μὲ ἀνυπομονησία νεώ-
τερα σου!

Πετώντας πάνω ἀπὸ τὰ θου-
νὰ τῆς Σιέρρα Μάντρε, σὺν
ἕνα χαριτωμένο χρυσοκόκκι-
νο χελιδόνι, ἡ μικρούλα ὁμορ-
φη Ἀστραπὴ παρακολουθεῖ
τὸ ἀεροπλάνο μὲ τὸ θοῦϊσμα
τῆς σφήκας, ἔχοντας τὰ μά-
τια τῆς καρφωμένα πάνω του.

Τὸ ἀεροπλάνο περνάει πά-
νω στὴ Σιέρρα Μάντρε καὶ
χαμηλώνει πρὸς τὸν Κόλπο
τοῦ Μεξικοῦ, ὅπου εἶναι ἀγ-
κυροβολημένα τρία μεγάλα
θαπτόρια. Κάνει ἕνα μεγάλο
κύκλο πάνω ἀπὸ τὰ θαπτόρια
καὶ ἔπειτα κατευθύνεται πρὸς
τὸ νότο. Ἡ Ἀστραπὴ τὸ ἀκο-
λουθεῖ.

Ξαφνικά, συμβαίνει κάτι
τρομακτικό. Ἐνῶ ὅλα γύρω
εἶναι ἀπολύτως ἥσυχα, ὁ οὐ-
ρανὸς καθαρὸς καὶ ἡ θάλασ-
σα γαλήνια, ξεσπάει μιὰ θύ-
ελλα μὲ ἀπίστευτη ἔνταση. Ἐ-
νας σίφουνας σηκώνεται στρι-
φογυρίζοντας μὲ μανία, ἀρπά-
ζει στὴν ὑγρὴ ἀγκαλιά του τὰ
θαπτόρια καὶ τὰ σηκώνει ψη-
λά! Ἐπειτα, τὰ θαπτόρια πέ-
φτουν στὴ θάλασσα, πὺ τὰ
καταπίνει μέσα σὲ λίγες στι-
γμές, μαζί μὲ τοὺς ἀνθρώπους
ποὺ θρίσκονταν ἐπάνω τους!

Τέλος, ἡ θύελλα διαλύεται
καὶ σβήνει καὶ ἡ γαλήνη ἀ-
πλώνεται πάλι πάνω ἀπὸ τὰ
ναυάγια!

Γεμάτη φρίκη, ἡ Ἀστραπὴ
ξεμακραίνει ἀπὸ τὸ μέρος τῆς
καταστροφῆς, ἀκολουθώντας
τὸ ἀλλόκοτο ἀεροπλάνο ποὺ

ἦταν φανερό πὺς εἶχε προκα-
λέσει τὸ σίφουνα.

Θέλει πολὺ νὰ ἀναφέρῃ
στὸν πατέρα τῆς αὐτοῦ ποὺ εἶ-
χε συμβῇ, μὰ δὲν τολμᾷ. Ἀν
ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο ἀκούσουν
μὲ τὸ ραδιόφωνό τους τὴν ἐκ-
πομπή της, ὑπάρχει φόβος
νὰ καταφέρουν νὰ τῆς ξεφύ-
γουν δημιουργώντας ἀλλε-
πάλληλες θύελλες καὶ κάνον-
τας τὴ μέρα νύχτα, μὲ θροχὲς
καὶ σύννεφα!

Θέλει ἐπίσης πολὺ νὰ ἐπι-
τεθῇ ἐναντίον τοῦ ἀεροπλά-
νου καὶ νὰ συλλάβῃ τοὺς κα-
κούργους, ποὺ μὲ τόση εὐκο-
λία δολοφονοῦν ἐκάτοντάδες
ἀνθρώπους! Μὰ ὄχι! Δὲν πρέ-
πει νὰ θιασῇ! Ἡ ἀποστολή
τῆς εἶναι νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ
κρησφύγετο τῶν κακούργων!

Περιορίζεται, λοιπόν, στοῦ
νὰ παρακολουθῇ ἀπὸ μα-
κριὰ τὸ μυστηριώδες ἀερο-
πλάνο.

Τὸ βλέπει νὰ κατεβαίνει
πρὸς τὸ νότο σκορπώντας κα-
ταστροφές στοῦ πέρασμά του!
Τὸ βλέπει νὰ δημιουργῇ κι'
ἄλλες θύελλες, πνίγοντας κα-
ράβια, ἀνατρέποντας τραῖνα,
γκρεμίζοντας χωριά καὶ πό-
λεις.

Ἡ καρδιά τῆς κόρης τοῦ Ὑ-
περάνθρωπου σφίγγεται καὶ
ματώνει στοῦ θῆμα αὐτό. Δὲν
μπορεῖ ὅμως νὰ ἐπεμβῇ! Πρέ-
πει νὰ φτάσῃ ὡς τὴ φωλιά τῶν
ἐγκληματιῶν καὶ νὰ συντρίψῃ,
μαζί μὲ τὸν Ὑπεράνθρωπο
καὶ τὸν Κεραυνό, τοὺς ἀνθρώ-
πους ποὺ χρησιμοποιοῦν τοὺς
ἀνέμους καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς

φύσεως έναντίον της ανθρωπότητας!

Με τὰ δόντια σφιγμένα από ἀνήμπορη ἀγανάκτησι, τὸ ἱπτάμενο κορίτσι γλυστράει πῶς ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο τοῦ θανάτου, φροντίζοντας νὰ μένη ἀρκετὰ μακριὰ γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτή ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες του.

Ἔτσι, μπροστὰ τὸ ἀεροπλάνο καὶ πίσω τὸ κορίτσι, ταξιδεύουν γοργὰ πρὸς τὸ νότο, φτάνουν στὴ Νότια Ἀμερική καὶ σκίζουν τὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὰ δασωμένα βουνὰ καὶ τὶς ἀτέλειωτες πυκνὲς ζουγκλες.

Μιά ὥρα ἀργότερα ἡ κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου βλέπει τὸ ἀεροπλάνο νὰ προσγειώνεται σ' ἓνα ἐπίπεδο, ἄδεντρο ἀνοιγμα τῆς ζούγκλας, κοντὰ σὲ μερικὰ ἄλλα παρόμοια ἀεροπλάνα!

Τὰ μάτια της λάμπουν ἀπὸ ἱκανοποίησι. Εἶχε θρῆ τὸ κρησφύγετο τῶν κακούργων!

Καθὼς κυττάζει ὅμως γύρω, νοιώθει τὸ αἷμα νὰ παγώνῃ στὶς φλέβες της. Τὸ μέρος, ὅπου προσγειώθηκε τὸ ἀεροπλάνο, θρίσκει σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τό... ἀγρόκτημα τοῦ Τζιμ Μπάρτον, ὅπου ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶχε στείλει τὴν Ἑλσα!

Γεμάτη ἀγωνία, ἡ Ἀστραπὴ στρίβει ἀριστερά, χαμηλώνει ἀνάμεσα στὰ δέντρα, πετάει πρὸς τὸ ἀγρόκτημα, φτάνει στὸ σπίτι καὶ προσγειώνεται στὴ θεράντα. Ἡ πόρτα εἶναι ἀνοιχτή, μὰ κανένας ἤχος

Καὶ τότε μιὰ τρομακτικὴ πάλῃ

ἄρχισει

δὲν ἀκούγεται μέσα στοῦ σπιτι.

— Μητέρα!, φωνάζει τὸ κορίτσι ὀρμώντας μέσα. Κοντοστούπη!

Κανένας δὲν τῆς ἀπαντᾷ. Μήπως δὲν εἶχαν ἔρθει ἀκόμα; Μὰ ὄχι! Οἱ θαλίτσες, ποὺ εἶχαν πάρει μαζί, εἶναι ἀκουμπισμένες σὲ μιὰ γωνία τῆς τραπεζαρίας!

Μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι, ἡ Ἀστραπὴ πιέζει ἓνα κουμπάκι τοῦ ρολογιοῦ—ραδιοφώνου της καὶ λέει:

— Πατέρα!

— Λέγε, Ἀστραπή!, ἀπαν-

τάει ή φωνή του Ὑπεράνθρωπου.

— Συμβαίνει κάτι τρομερό! Τό αεροπλάνο, αφού προκάλεσε θύελλες καί καταστροφές, προσγειώθηκε στήν... Παράγουάη!

— Στήν Παραγουάη; λέει ό Ὑπεράνθρωπος ξαφνιασμένος.

— Ναί! Σέ μικρή απόσταση από τό αγρόκτημά μας! Βρίσκομαι τώρα στο σπίτι του αγροκτήματος... Οί άποσκευές της μητέρας είναι έδω, μά ή μητέρα, ό Κοντοστούπης κι' ό Τσιπιτίπ έχουν έξαφανιστή!

— Θεέ μου!, μурμουριζει ό Ὑπεράνθρωπος. Ἔστειλα τή γυναίκα μου, χωρίς νά τό ξέρω, στο στόμα του λυκου! Ἐρχόμαστε άμέσως! Κεραυνέ! Θά άναπτύξουμε όσο μεγαλύτερη ταχύτητα μπορούμε!

Μιά Φριχτή Πάλη

Η ΑΣΤΡΑΠΗ κλείνει τό ραδιοφανάκι της καί μένει γιά λίγες στιγμές άκίνητη καί σκεπτική. Τί νά κάνει; Νά δοκιμάση νά έπιτεθί μονη της έναντίον τών κακούργων; Είναι όλοφάνερο ότι οί άνθρωποι που προκαλούν τις θύελλες είδαν τόν αεροπλάνο μέ τήν "Ελσα νά προσγειώνεται κοντά τους, πήγαν εκεί καί αιχμαλώτισαν τήν "Ελσα, τόν Κοντοστούπη καί τόν Τσιπιτίπ, παίρνοντας καί τό αεροπλάνο. Τους έχουν τώρα,

σίγουρα, φυλακισμένους στο κρησφύγετό τους. Ἄν, λοιπόν, ή Ἀστραπή δοκίμαζε μόνη νά τους ελευθερώση, ίσως οί δολοφόνοι προλάβαιναν νά μεταφέρουν άλλοι τους αιχμαλώτους...

Ἐνας έλαφρός ήχος πίσω της κάνει τήν Ἀστραπή νά άνασκιρήτηση καί νά γυρίση άπότομα, ετοιμη νά δώση μάχη, μέ τις μικρούλες γροθίες της σφιγμένες.

Ἐνας ύψηλός, πολύ ύψηλός άντρας στέκεται στο άνοιγμα τής πόρτας. Είναι ντυμένος μαύρα καί στούς ώμους του κρέμεται ένας μακρύς μαύρος μανδύας μέ κόκκινη φόδρα. Τό πρόσωπό του είναι ή προσωποποιήσις τής κακίας. Τά μάτια του άστράφτουν σατανικά κι' ένα διαβολικό χαμόγελο είναι άπλωμένο στα χαρακτηριστικά του.

Η μικρή Ἀστραπή νοιώθει τήν καρδιά της νά χτυπάει γοργά στη θέα του ανθρώπου αυτού. Τόν άναγνωρίζει από τις περιγραφές που τής είχαν κάνει ό Ὑπεράνθρωπος, ό Κοντοστούπης κι' ό Κεραυνός.

Είναι Ἐκεῖνος, ό άνθρωπος μέ τις χίλιες μορφές, ό τρομερότερος αντίπαλος του Ὑπερανθρώπου καί ό μεγαλύτερος έχθρός του ανθρώπινου γένους! (*)

(*) Διάβασε τά τεύχη 14, 15 καί 16 του «Ὑπερανθρώπου», που έχουν τους τίτλους: «Ο Προδότης Παγιδεύεται», «Ο Κεραυνός υποτάσσει τή ζούγκλα» καί «Ο Πέτρινος Κύκλωπας».

‘Ο Κεραυνός τῆς εἶχε πῆ γιὰ τὸν ἀλλόκοτο αὐτὸν ἄνθρωπο:

«Εἶναι πολὺ δύσκολος ἀντίπαλος, Ντιάνα! Ἔχει μιὰ δύναμι θελήσεως τόσο ἔντονη ὥστε μὲ τὸ θέλημα του σὲ χτυπάει, σὰν νὰ χρησιμοποιοῖ σφυρί! Μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἀλλάξῃ μορφή καὶ νὰ γίνεταί ζωο, πουλί, καπνός, σκορπιός, ἄνθρωπος κ’ ὅ,τι ἄλλο μπορεῖς νὰ φανταστῇς! Βέβαια, δὲ φαντάζομαι ὅτι ἀλλάζει πραγματικὰ μορφή, ἀλλὰ μὲ τὴ δυνατὴ θέλησί του κάνει τοὺς ἄλλους νὰ τὸν βλέπουν μὲ διαφορετικὴ μορφή! Στὴν τελευταία μας συνάντησι μαζί του, ὁ πατέρας τὸν ἔρριξε σ’ ἓναν γκρεμό! Νομίσσαμε πὼς τὸν σκότωσε, μὰ δὲν θρήκαμε τὸ κορμὶ του, πουθενά! Μπορεῖ νὰ ζῇ καὶ μπορεῖ νὰ εἶναι νεκρός! Δὲν μπορούμε νὰ ξέρουμε...»

Καὶ νὰ ποὺ τώρα Ἐκεῖνος στέκεται μπροστά της, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος του, κυττάζοντάς την κοροϊδευτικά.

— Ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου, ἂν δὲν κάνω λάθος, δὲν εἶν’ ἔτσι; λέει Ἐκεῖνος κἀνοντάς μιὰ σαρκαστικὴ ὑπόκλισι. Πολὺ μὲ εὐχαριστεῖ ἡ παρουσία σου ἐδῶ! Καθὼς βλέπω, εἶσαι ἀνταξία τοῦ μεγάλου πατέρα σου! Σίγουρα, παρακολούθησες τὸ ἀεροπλάνο μου ποὺ ἔφτασε, ἐδῶ καὶ λίγα λεπτά!

— Ποῦ εἶναι ἡ μητέρα μου, Ἐκεῖνε; ρωτᾷ ἡ Ἀστρα-

πὴ συγκρατῶντας μὲ πολλὴ δυσκολία τὸν ἑαυτὸ της.

‘Ο ἄνθρωπος μὲ τίς χίλιες μορφές καγχάζει.

— Εἶναι σὲ ἀσφαλὲς μέρος!., ἀπαντᾷ. Μὴ φοβᾶσαι, μικρούλα μου! Βρίσκεται σὲ καλὰ χέρια! Γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ Ἐλσα, ἡ γυναῖκα τοῦ Ὑπερανθρώπου, πρέπει νὰ διαπραγματευτῶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν πατέρα σου μιὰ ἀνακωχή στὸν πόλεμο μεταξὺ μας! Πρέπει νὰ πάψῃ νὰ ἀσχολῆται μὲ μένα καὶ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ κάνω ἥσυχος τὴ δουλειά μου!

Ἡ Ἀστραπὴ βρίσκει περιττὸ ν’ ἀπαντήσῃ. Συσπειρώνεται ἀπότομα καὶ τινάζεται μὲ ὀρμὴ ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ μαῦρα μανδύα. Σκίζει τὸν ἀέρα σὰν ἀερόλιθος πρὸς τὸ μέρος του, μιὰ στιγμὴ δμως πρὶν ἡ μικρὴ μὰ συντριπτικὴ γροθιά της προσγειωθῇ στὸ πρόσωπό του, κατὰ πολὺ δυνατό καὶ ἀόρατο τὴν χτυπάει κατὰσθηθαι σὰν ἡλεκτρικὸ σφυρί καὶ τὴν σπρώχνει πρὸς τὰ πίσω!

Εἶναι ἡ τρομακτικὴ ἀθέατη δύναμι θελήσεως, ποὺ Ἐκεῖνος ἐξακοντίζει μὲ τὰ σατανικά μάτια του!

Ἡ μικρὴ Ἀστραπὴ, ζαλισμένη ἀπὸ τὸ χτύπημα καὶ πονώντας διαπεραστικά, παραπατάει πρὸς τὰ πίσω, ἀνατρέπει ἓνα τραπέζι καὶ χτυπάει μὲ θρόντο πᾶνω στὸν τοῖχο.

— Χά, χά, χά!, κάνει σαρκαστικά ὁ ἄνθρωπος μὲ τίς χίλιες μορφές. Σὲ ξάφνιασα λιγάκι, μικρούλα μου, ἔ; Ἀ-

κουσέ με! Είσαι λογικό κοριτσάκι. Παραδόσου, λοιπόν, ήσυχα-ήσυχα και δέ θα πάθης τίποτα.

‘Η ‘Αστραπή κουνάει το κεφάλι της για να ξεζαλιστή και συσπειρώνεται πάλι για να έπιτεθῇ. Είναι γυναίκα, έπομένως πονηρή! Κάνει πώς θα όρμήση έναντίον του μά, την τελευταία στιγμή, ρίχνεται πρὸς τὰ πλάγια, κάνει μιὰ στροφή· και ρίχνεται πάνω στὸν άνθρωπο με τὸ μαύρο μανδύα ἀπὸ τὰ δεξιά.

‘Εκείνος ξεγυλιέται. ‘Εξακοντίζει τὴν άόρατη δύναμι του έναντίον τοῦ κοριτσιοῦ, χωρὶς όμως να κατορθώσει να χτυπήσῃ τὴν ‘Αστραπή! ‘Αφήνοντας μιὰ κραυγὴ θυμοῦ και λύσσας, γυρίζει για να τὴν ξαναχτυπήσῃ.

Μὰ δὲν προλαβαίνει! ‘Η γροθιά της κόρης τοῦ ‘Υπεράνθρωπου τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι.

‘Εκείνος βογγάει ὑπόκωφα ἀπὸ τὸν πόνο. Τὰ γόνατά του λυγίζουν και σωριάζονται ἀναίσθητος χάμω.

‘Η ‘Αστραπή, με μάτια πού λάμπουν θριαμβευτικά, σκύθει, τὸν σηκώνει στὰ μπράτσα της και τὸν μεταφέρει σ’ ἕνα ἄλλο δωμάτιο, ὅπου τὸν ξαπλώνει πάνω σ’ ἕνα κρεβάτι.

Τὸν δένει ἐκεῖ με τὴ βοήθεια σεντονιών. ‘Η ψυχὴ της εἶναι γεμάτη ἀνακούφισι. Κρατεῖ στὰ χέρια της ‘Εκείνον, τὸν άνθρωπο πού κρατεῖ αἰχμάλωτη τὴ μητέρα της! Θὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ

τὴ μητέρα της και νά...

Ξαφνικά, θυμᾶται κάτι. ‘Ο Κεραυνὸς τῆς εἶχε πῆ ὅτι ὁ μόνος τρόπος νὰ κρατήσῃ κανεὶς αἰχμάλωτο τὸν τρομερὸ αὐτὸν ἄνθρωπο, εἶναι νὰ τοῦ δέσῃ τὰ μάτια. Μὲ δεμένα τὰ μάτια ‘Εκείνος εἶναι ἀνίκανος νὰ κάνῃ κακὸ!

‘Αρπάζει ἕνα μαντῆλι και γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ αἰχμαλώτου της. Πολὺ ὀργά όμως! ‘Ο ἄνθρωπος με τὶς χίλιες μορφές ἔχει συνέλθει στὸ μεταξύ. Τὰ μάτια του ἔχουν ἀνοίξει και κυττάζουν τὴν ‘Αστραπή με ἀπερίγραπτη κακία.

Πρὶν τὸ κορίτσι προλάβῃ νὰ κινηθῇ έναντίον του, ἀπὸ τὰ μάτια ‘Εκείνου ἐκτινάσσεται ἡ άόρατη δύναμι του και χτυπάει τὴν ‘Αστραπή στὸ κεφάλι ρίχνοντάς τὴν μισολιπόθυμὴ χάμω.

“Επειτα τὰ μάτια του χαμηλώνουν πρὸς τὰ δεσμά του και τὰ σεντόνια σπάζουν ἀμέσως.

‘Ο ἄνθρωπος με τὶς χίλιες μορφές μ’ ἕνα πῆδημα τινάζεται ὀρθιος. ‘Η ‘Αστραπή ἔχει κι’ αὐτὴ σηκωθῇ και γιὰ μερικές στιγμές οἱ δυὸ ἀντίπαλοι, ὁ πανῦψηλος ἄντρας και τὸ κοριτσάκι, μένουν ἀκίνητοι ἔτοιμοι νὰ ἐπιτεθοῦν ὁ ἕνας έναντίον τοῦ ἄλλου!

Ξαφνικά, ‘Εκείνος ἀλλάζει μορφή! Γίνεται ἕνα τεράστιο λιοντάρι με πυκνὴ χαίτη! Μὲ τὸ τρομαχτικὸ στόμα του ὀρθάνοιχτο, τὸ θηρίο ὀρμάει έναντίον τοῦ κοριτσιοῦ!

‘Ο νάνος άγριεύει!

ΣΤΟ μεταξύ, ή “Ελσα, ό Κοντοστούπης κι’ ό Τσιπιτσιπί βρίσκονται σέ πολλή δύσκολη και πολύ παράξενη θέσι.

Είναι κλεισμένοι μέσα σ’ ένα άρχαίο όρυχείο, βαθειά κάτω από την επιφάνεια της γής, κοντά στο μέρος όπου είναι προσγειωμένα τ’ άεροπλάνα. βρίσκονται σέ μια κυκλική με γάλη αΐθουσα με πέτρινα τοιχώματα και πέτρινο πανύψηλο ταβάνι.

Τους φρουρούν κατομοΰτσου νοι γκάγκοτερς, που σίγουρα Έ κείνος είχε στρατολογήσει από τα χειρότερα κατακαθια του ύποκόσμου της Άμερικης. Κρατούν αυτόματα στα χέρια τους και τα πρόσωπά τους είναι σκυθρωπά και άγρια.

— Χριστουλάκη μου!, μουρμουρίζει ό νάνος τρέμοντας. Τί κακό είναι αυτό που πούσαμε πάλι; Τί συμφορά είναι αυτή; Για κύττα τίς φάτσες τους! Παναγίτσα μου! Λές και τους έχουμε σκοτώσει τον πατέρα! “Ωχ, ή καρδούλα μου! Πάει νά σπάση! Θά πάθω συγκοπή!

— Μήν κάνεις έτσι, Κοντοστούπη!, του λέει ή “Ελσα. Άντρας είσαι ή γυναίκα; Πρέπει νά κρατήσουμε την ψυχρά: μία μας! Πρέπει νά μάθουμε ποιοι είναι αυτοί, γιατί μ’ς έπιασαν και τί σκοπεύουν νά μ’ς κάνουν!

‘Ο Κοντοστούπης κοκκινί-

ζει από ντροπή που άφησε τό φόβο του νά έκδηλωθή.

— Δέν είμαι γυναίκα!, λέει με άγανάκτησι στην “Ελσα. Είμαι άντρας! Είμαι άντρακλας! “Ολους αυτούς που βλέπεις, μπορώ νά τους τσακίσω με μερικές γροθιές, άν... δέν με είχε πιάσει ή καρδιά μου!

— “Ωχ, άντερφέ!, λέει κοροϊδευτικά ό Τσιπιτσιπί. Βαρέθηκα νά σ’ άκούω νά λές πώς σ’ έχει πιάσει ή καρντιά σου! Χέρι είναι ή καρντιά σου και σέ πιάνει κάθε τόσο;

— Τσιπιτσιπί!, γρυλλίζει ό Κοντοστούπης έξω φρενών. Μάζεψε τή γλώσσα σου! Θά με κάνης νά σέ κόψω ιστά δυο και νά πάω φυλακή για... ζωοκτονία! Θέλεις νά δής τώρα άν ό Κοντοστούπης είναι ή δέν είναι θαρραλέος; Κύτταξε!...

Και ό νάνος, σφίγγοντας τα δόντια του για νά μήν... τον πάρουν τα κλάματα από τό φόβο του, γυρίζει προς τους γκάγκοτερς:

— Δέν μου λέτε, φωνάζει προσπαθώντας νά κάνει τή φωνή του άγρια, ως τότε θά κρατήση ή κωμωδία αυτή; Θά μ’ς αφήσετε ελεύθερους ή...

Ένας γκάγκοτερ πηγαίνει κοντά του και άκουμπάει τήν κάνη του όπου δπλου του πάνω στο στήθος του νάνου.

— “Η... μουρμουρίζει άπειλητικά.

‘Ο Κοντοστούπης είναι έτοιμος νά λιποθυμήση.

— Τί... τί... τί ή; τραυλίζει.

— Είπες «ή...»!, λέει ό

γκάγκοτερ. Τί έννοούσες μ' αυτό;

— 'Εγώ είπα «ή»; τραυλίζει ο νάνος. "Οχι, αδερφούλη μου! "Οχι, καλέ μου άνθρωπε! Γιατί νά πώ «ή»; 'Υπήρχε κανένας λόγος νά πώ μιά τόσο κακή λέξι; 'Εγώ είμαι από καλή οίκογένεια και δέ χρησιμοποιώ τόσο πρόστυχες λέξεις!

'Ο γκάγκοτερ χαμηλώνει τó όπλο του γελώντας μέ τόν τρόπο του Κοντοστούπη.

— Πώς σέ λένε, μικρέ; του λέει.

— Κοντοστούπη!, άπαντάει ό νάνος. Δέν έχεις άκούσει για τόν Κοντοστούπη, τόν... τρομερώτερο κυνηγό του κόσμου, τόν πίο... άτρόμητο πολεμιστή που έχει γεννήσει ή 'Αφρική;

'Ο γκάγκοτερ, που βρίσκει τήν κουθέντα αυτή πολύ διασκεδαστική, κάνει τόν τρομαγμένο.

— Χριστέ μου!, μουρμουρίζει. Είσαι ό φοβερός Κοντοστούπης; Μά συγχωρήσ πού σου φέρθηκα λίγο άγρια, μά δέν ήξερα ποιός είσαι!

'Ο Κοντοστούπης παίρνει θάρρος από τά λόγια του γκάγκοτερ.

— Δέν πειράζει!, του λέει μεγαλόψυχα. Σέ συγχωρώ! Είσαι τυχερός όμως πού δέ θυμώνω γρήγορα! 'Αλλοιώς, άν μ' έπιάναν τά νεύρα μου, θά πηγαίνατε χαμένοι όλοι, κι' έσύ κι' οί σύντροφοί σου!

Οί γκάγκοτερς μέ δυσκολία συγκρατούν τά γέλια τους.

— Τί θά μάς έκανες Κοντοστούπη; ρωτούν.

'Ο νάνος φουσκάνει τó στήθος του καμαρωτά!

— Θά σάς... διέλυα μέ μερικές γροθιές!, λέει άγρια. Παραμερίστε, λοιπόν, κι' άφήστε μας νά φύγουμε, γιατί έχω άρχίσει νά θυμώνω! Πίσω, πολίτες!

Είνα εύκολο νά καταλάβετε αυτό πού έπακολούθησε: Οί καρπαζές άρχίζουν νά πέφτουν θροχή πάνω στό κεφάλι και τó σθέρκο του Κοντοστούπη.

— Πα... Πα... Παναγίτσα μου! ξεφωνίζει ό νάνος. Πεθαίνω! Μά φάγανε μπαμπέσικα τά σκυλιά! Μοῦ ρίξανε άπό πίσω! Πάει ό Κοντοστούπης! "Ωχ" ή καρδούλα μου! Χάνεται ό Κοντοστούπης! 'Η 'Αμερική χάνει τó μεγαλύτερο ήρώα της!

Και πέφτει λιπόθυμος!

'Ο Κροκόδειλος!

Β ΝΩ ό 'Υπεράνθρωπος κι' ό Κεραυνός πετούν όλοταχώς πρós τήν Παραγουάη, σάν δυό ζωντανές βολίδες, μέσα στό σπίτι του Τζιμ Μπάρτον, στό άγρόκτημα, κοντά στη ζούγκλα, διαδραματίζονται τρομακτικές σκηνές!

Τό λιοντάρι μέ τó στόμα του όρθάνοιχτο ρίχνεται πάνω στην 'Αστραπή, τή μικρή κόρη του 'Υπεράνθρωπου.

'Η 'Αστραπή, όσο κι' άν είναι ζαλισμένη από τó χτύπημα που είχε δεχτή, άμώνεται μέ έξαιρετική έπιδεξιότητα και

λυγεράδα.

Σκύβει απότομα κάτω από την κοιλιά του λιονταριού και το χτυπάει με τη γροθιά της.

“Ένα τρομακτικό ύπόκωφο μούγγρισμα ακούγεται και το μεγάλο λιοντάρι τρεκλίζει προς τα πίσω!

“Η Άστραπη προχωρεί προς τα εμπρός για να αποτελειώσει τον αντίπαλό της, μα σταματάει κατάπληκτη.

Βλέπει το λιοντάρι να γίνεται μιά... γάτα, που νιαουρίζει άγρια! “Αμέσως έπειτα η γάτα γίνεται πουλί και πετάει έξω από την άνοιχτη πόρτα της θεράντας!

Για μιά στιγμή, το κοριτσάκι μένει ασάλευτο, μαρμαρωμένο μπροστά στις απίστευτες αυτές αλλαγές του σατανικού αντιπάλου. “Έπειτα, άπλώνει τα μπράτσα της, λυγίζει και τεντώνει τα γόνατά της και πετάει γοργά πίσω από το πουλί.

Καθώς θγαίνει έξω, βλέπει το πουλί να χαμηλώνει και να προσγειώνεται στην όχθη ενός ποταμού, που κυλάει τὰ νερά του σὲ μικρή απόστασι από το άγρόκτημα.

Με τα δόντια σφιγμένα από άγανάκτησι και θυμό, η Άστραπη χύνεται άκράτητη εναντίον του. Πριν όμως φτάση κοντά του, το πουλί γίνεται ένας μεγάλος... κροκόδειλος με τεράστια σαγόνια, που άνοίγουν διάπλατα για να υποδεχτούν το κοριτσάκι καταβροχθίζοντάς το!

“Η Άστραπη ανακόπτει την τελευταία στιγμή το πέταμά

της, στρίβει, περνάει ξηστιά από τον κροκόδειλο και ανυψώνεται πάλι.

Σάν ένα μεγάλο κιτρινοκόκκινο πουλί, η κόρη του “Υπεράνθρωπου ζυγιάζεται στον άέρα πάνω από το θηρίο έτοιμη να όρμηση πάλι εναντίον του.

Ξαφνικά, μιά φωνή άρχίζει να μιλάει από το ρολόι—ραδιοφωνάκι που έχει στο χέρι:

— Ντιάννα! “Ο Κεραυνός έδω! Σέ βλέπω από μακριά! “Έρχομαι να σε βοηθήσω!

“Η Άστραπη κυττάζει προς τον ουρανό και βλέπει ένα κίτρινο σημάδι να πλησιάζει όλοταχώς, μεγαλώνοντας γοργά. Είναι ο γυιός του “Υπεράνθρωπου!

Γεμάτη χαρά, η κόρη του “Υπεράνθρωπου, καθυστερεί λίγο την έπίθεσί της, περιμένοντας τον άδελφό της.

Λίγες στιγμές άργότερα, ο Κεραυνός θρίσκει διπλά της, στον άέρα, πάνω από τον κροκόδειλο, που τους κυττάζει με μάτια διαβόλου.

— “Ένας κροκόδειλος ήταν; λέει ο Ντάνυ περιφρονητικά. Περιμένε να τον συγυρίσω με μιά καλή γροθιά!

Και κάνει μιά κατακόρυφη βουτιά.

-- Κεραυνέ!, φωνάζει η Άστραπη. Δεν είναι ένας ανηθισμένος κροκόδειλος! Είναι Έκείνος!

Μα ο Κεραυνός έχει φτάσει κιόλας κοντά στον κροκόδειλο και η Άστραπη το άκολουθεί και μιά τρομακτική πάλη άρχίζει ανάμεσα στις

δυό παιδιὰ καὶ τὸ θηρίο τῆς ζούγκλας!

Ὁ κροκόδειλος προσπαθεῖ ν' ἀρπάξη τὰ παιδιὰ μὲ τὰ φριχτὰ σαγόνια του, μὰ ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή τοῦ ξεφεύγουν, κάθονται καθαλλητὰ στὴν πλάτη του καὶ ἐτοιμάζονται νὰ τὸν ἐξοντώσουν σκίζοντας στὰ δυό τὰ σαγόνια του ἢ τσακίζοντας μὲ γροθιές τὸ πλακουτσό κρανίό του.

Καὶ τότε ὁ κροκόδειλος ἀλλάζει μορφή, γίνεται ἓνα χέλι, ξεγλυστράει μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τους καὶ χάνεται μέσα στὸν ποταμό!

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή μένουν στὴν ὄχθη κυττάζοντας τὰ νερά μὲ ἀπογοήτευσι.

— Μᾶς ξέφυγε!, μουρμουρίζει ὁ Κεραυνός. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τίς χίλιες μορφές μᾶς ξέφυγε!

Ἕνας τρομερὸς σίφουνας σηκώθηκε παρασύροντας τὸν Ὑπεράνθρωπο, τὸν Κεραυνό, τὴν Ἀστραπή, τὴν Ἑλσα καὶ τὸν Κοντοστούπη!

Οἱ δύο Κεραυνοί!

ΤΗΝ ἴδια στιγμή, ὁ Ὑπεράνθρωπος προσγειώνεται κοντά τους.

— Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς χίλιες μορφές!, λέει ἔκπληκτος. Ἐκεῖνος! Ὡστε αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ προκαλεῖ τὶς θύελλες! Ἐπρεπε νὰ τὸ εἶχα μαντέψει, μὰ τὸν νόμιζα νεκρό!

— Ἡ μητέρα, λέει ἡ Ἀστραπή μὲ ραγισμένη φωνή, βρίσκεται στὰ χέρια του!

— Καὶ τὸν χάσαμε τὴν ὥρα ποὺ τὸν κρατούσαμε μὲ τὴ μορφή ἑνὸς κροκόδειλου!, λέει ὁ Κεραυνός. Ἐγὶνε χέλι καὶ θούτξε στὸν ποταμό!

— Ντιάνα!, λέει θιαστικά ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ὁδήγησέ μας ἀμέσως στὸ μέρος ὅπου εἶδες τὰ ἀεροπλάνα!

Μὲ μιὰ σύγχρονη ἐκτίναξι, οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι ἀπογειώνονται καὶ πετοῦν πρὸς τὴ ζούγκλα.

Ἐνα λεπτό ἀργότερα ἡ Ἀστραπή φωνάζει:

— Νὰ τὸ ἀεροδρόμιό τους! Τὰ ἀεροπλάνα εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ!

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, ἡ μηχανὴ ἑνὸς ἀεροπλάνου ἀκούγεται πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, ἕνας ἥχος ποὺ θυμίζει θούισμα σφήκας!

— Σκορπιστήτε!, φωνάζει στὰ παιδιὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος ποὺ μαντεύει τὴ πρόκειται νὰ συμβῇ. Ἀπομακρυνθῆτε ὅσο πιὸ γοργὰ μπορεῖτε...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτε-

λειώσῃ τὴ φράσι τοῦ καὶ μιὰ θύελλα ξεσπάει! Σὲ μιὰ στιγμή, οἱ τρεῖς φίλοι μας θρίσκονται μέσα στὴ μαύρη, περιστρεφόμενη ἀγκυλιά ἑνὸς κυκλῶνα!

Νοιώθουν τὰ κορμιά τους νὰ στριφογυρίζουν μὲ ἀπίστευτὴ γρηγοράδα, τὰ μέλη τους νὰ πονοῦν σὰν νὰ πρόκειται νὰ ἐξαρθρωθοῦν καὶ τὰ στήθη τους νὰ καίνε!

Καταβάλλουν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ θανάσιμο ἐκεῖνο ἀγκάλιασμα, μὰ δὲν τὸ κατορθώνουν! Στριφογυρίζοντάς τους ἀδιάκοπα σὰν ζωντανὲς σθεῦρες, ὁ κυκλῶνας τοὺς σηκώνει ὅλο καὶ πιὸ ψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανό!

Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος γιατί ἡ κίνησι τοῦ κυκλῶνα δὲν εἶναι μόνο περιστροφικὴ. Ἡ θύελλα μετακινεῖται συγχρόνως πρὸς τὸ νότο μὲ ταχύτητα διακοσίων, τουλάχιστον, μιλίων τὴν ὥρα! Ἄν λοιπὸν συναντήσῃ ὁ κυκλῶνας στὸ δρόμό του κανένα βουνό καὶ ρίξῃ πάνω του τὰ δυὸ παιδιὰ μὲ τὸν πατέρα τους, εἶναι ἀμφίβολο ἂν θὰ τοὺς σώσῃ ἡ ἐξαιρετικὴ καὶ ὑπερφυσικὴ ἀντοχὴ τοῦ ὄργανισμοῦ τους!

Τὶς σκέψεις αὐτὲς κάνει ὁ Ὑπεράνθρωπος, καθὼς στριφογυρίζει μέσα στὴν καρδιά τοῦ κυκλῶνα.

Συγκεντρώνει ὅλη τὴ θέλησί του καὶ ὅλες τὶς δυνάμεις του καί, μὲ μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια, κατορθώνει νὰ

διασχίση τὰ περιδινιζόμενα
ρεύματα τοῦ ἀνέμου καὶ νὰ
ῥεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ
κυκλῶνα!

Ἀμέσως, ἡ θύελλα σταμα-
τάει σὺν νὰ εἶχε κοπῇ μὲ τὸ
μαχαίρι!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κε-
ραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή δὲν ἔ-
χουν πάθει τίποτα ἀπὸ τὴν
τρομερὴ δοκιμασίαν ποὺ πέρα-
σαν. Εἶναι μόνο λίγο ζαλισμέ-
νοι καὶ σαστισμένοι ἀπὸ τὴ
δύναμιν τοῦ κυκλῶνα.

Κυττάζουν κάτω καὶ μέ-
νουν κατάπληκτοι. Ἡ θύελ-
λα ἔχει προκαλέσει τρομακτι-
κὴ καταστροφὴς στὴ ζούγ-
κλα! Δέντρα εἶναι πεσμένα,
χοντροὶ κορμοὶ τσακισμένοι
στὰ δυό, μεγάλοι ὄρθροι με-
τατοπισμένοι ἀπὸ τὴ θέσιν
τούς!

Τὸ μόνο μέρος ποὺ δὲν ἔχει
πάθει τίποτα εἶναι τὸ πλάτω-
μα μὲ τὰ ἀεροπλάνα. Γύρω
ἀπὸ τὸ πλάτωμα ὅμως, τὰ
δέντρα καὶ οἱ θάμνοι ἔχουν
σχεδὸν ἰσοπεδωθῇ ἀπὸ τὴν ὄρ-
μην τοῦ ἀνέμου!

Οἱ τρεῖς φίλοι μας προσ-
γειώνονται ἀνάμεσα στὴ θλά-
στην τῆς ζούγκλας, κοντὰ
στὰ ἀεροπλάνα.

— Κάπου ἐδῶ κοντὰ πρέπει
νὰ ἔχουν τὴ μητέρα σας καὶ
τούς ἄλλους!, λέει ὁ Ὑπεράν-
θρωπος στὰ παιδιά του. Ἄς
ψάξουμε!

— Ἄς ψάξουμε!, λέει ἡ
Ἀστραπή.

— Ἄς ψάξουμε!, λένε δυὸ
ἄλλες φωνές.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ἡ Ἀ-
στραπή γυρίζουν καὶ τὸ αἶμα

τούς παγώνει στὶς φλέβες
τούς.

Δυό... Κεραυνοὶ στέκονται
μπροστὰ τοὺς! Διὸ Κεραυνοὶ
τόσο ὅμοιοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλ-
λο, στὸ πρόσωπο, στὴν κορ-
μοστασίαν καὶ στὸ ντύσιμο, ὥ-
στε κανένας στὸν κόσμον δὲν
θὰ μπορούσε νὰ θρῇ τὴν πα-
ραμικρὴ διαφορὰ μεταξὺ
τούς!

Τὸ μυαλὸ τοῦ Ὑπεράνθρω-
που πᾶει νὰ σαλέψῃ! Κατα-
λαθαίνει πῶς ὁ ἕνας ἀπὸ
τούς δυὸ Κεραυνούς εἶναι Ἐ-
κεῖνος, ὁ μυστηριώδης καὶ
ἀλλόκοτος ἄνθρωπος μὲ τίς
χίλιες μορφές! Ποιὸς ὅμως
ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι ὁ ἀληθι-
νὸς καὶ ποιὸς ὁ ψεύτικος Κε-
ραυνός;

Ἡ Ἀστραπή κυττάζει τοὺς
δυὸ Κεραυνούς, μὲ τὰ μάτια
γουρλωμένα ἀπὸ ἔκπληξιν καὶ
φρίκην. Ποιὸς εἶναι ὁ Κεραυ-
νὸς καὶ ποιὸς εἶναι Ἐκεῖ-
νος;

— Πατέρα!, λέει ὁ ἕνας Κε-
ραυνός. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ντάνυ,
ὁ γυιὸς σου!

— Πατέρα!, λέει κι' ὁ ἄλ-
λος. Ὁ Ντάνυ εἶμαι ἐγώ! Αὐ-
τὸς εἶναι Ἐκεῖνος!

Ὁ Κύριος
τῶν Ἀνέμων!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩ-
ΠΟΣ κάνει νὰ ὀρμήσῃ ἐναν-
τίον τοῦ πρώτου, μὰ σταμα-
τάει. Ἄν αὐτὸς εἶναι ὁ γυιὸς
του; Κάνει νὰ ἐπιτεθῇ στὸ
δεύτερον, μὰ καὶ πάλι σταμα-
τάει. Ἄν αὐτὸς εἶναι ὁ γυιὸς
του κι' ὁ ἄλλος εἶναι ὁ ἄν-

θρῶπος μὲ τίς χίλιες μορφές;

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει.
Τί νὰ κάνω;

Στὸ μεταξύ, οἱ δυὸ Κεραυνοί, μὲ τίς γροθιᾶς σφιγμένες καὶ τὰ μέτωπα ζαρωμένα ἀπὸ θυμό, εἶναι ἕτοιμοι νὰ ριχτοῦν ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου γιὰ νὰ λύσουν μιὰ καὶ καλὴ τίς διαφορὰς τους.

Μὰ ἡ Ντιάνα, ἡ κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου, τοὺς σταματᾷ.

— Σταθῆτε!, φωνάζει. Μπορῶ ἐγὼ νὰ θρῶ ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι ὁ ἀληθινὸς Ντάνυ, πατέρα! Προχθὲς ἔπαιζα στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ μας μὲ τὸν Ντάνυ καὶ μοῦ συνέβη κάτι. Μόνο ὁ ἀληθινὸς Ντάνυ μπορεῖ νὰ ξέρη τί μοῦ συνέβη!

Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ Κεραυνοὺς χλωμιάζει. Ὁ ἄλλος λέει γοργά:

— Σὲ ταίπησε μιὰ μέλισσα, Ντιάνα!

Μὲ μιὰ κίνησι, σὰν ἓνας ἄνθρωπος, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἡ Ἀστραπή καὶ ὁ ἓνας Κεραυνός, ὁ ἀληθινός, ρίχνονται πᾶνω στὸν ἄλλο Κεραυνό, τὸν ψεύτικο, τὸν ἄνθρωπο μὲ τίς χίλιες μορφές!

Μὰ δὲν προλαβαίνουν νὰ τὸν ἀρπάξουν! Ὁ Κεραυνὸς γίνεται ἓνα... ἔντομο, μιὰ σφήκα καὶ χάνεται βουίζοντας ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ τὰ δόντια σφιγμένα καὶ τὸ μέτωπο ἰδρωμένο, μουρμουρίζει μὲ θυμό:

— Μᾶς ξέφυγε πάλι, ὁ στανῆς! Ξεγλύστρησε ἀνάμεσα

στὰ χέρια μας! Τὴν ἐπόμενη φορὰ ὅμως ποὺ θὰ τὸν πιᾶσω, δὲν θὰ τὸν κρατήσω ζωντανὸ γιὰ νὰ τὸν παραδῶσω στὴ δικαιοσύνη! Θὰ τὸν σκοτώσω, ὅπως θὰ σκοτώνω ἕνα φαρμακερὸ φίδι!

— Πατέρα!, φωνάζει ἡ Ἀστραπή. Βλέπω ἐκεῖ πέρα ἕνα ἄνοιγμα ἀνάμεσα στοὺς βράχους, ποὺ φαίνεται σὰν στόμιο σπηλιάς! Τὸ σκέπαζαν, φαίνεται ἀναρριχητικὰ φυτὰ, μὰ ἡ θύελλα τὰ παρέσυρε καὶ τὸ ξεσκέπασε! Μήπως αὐτὸ εἶναι τὸ κρησφύγετο ὅπου ἔχουν τὴ μητέρα, τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν Τσιπιτοίπ;

— Ἴσως!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἄς δοκιμάσουμε!

Πλησιάζουν γοργὰ στὸ ἄνοιγμα. Ξαφνικά, μέσα ἀπὸ τὸ στόμιο τῆς σπηλιάς, ἀναπηδάει ἓνας ἀγριωπὸς ἄντρας μ' ἓνα αὐτόματο στὰ χέρια!

Πιέζει τὴ σκανδάλη καὶ τὸ αὐτόματο ἀρχίζει νὰ ξερνάει φωτιά καὶ βόλια!

Οἱ σφαῖρες χτυποῦν τὸν Ὑπεράνθρωπο, τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπή, χωρὶς ὅμως νὰ κάνουν τίποτα στὰ κορμιά τους, ποὺ ἔχουν τὴ σκληρότητα καὶ συγχρόνως τὴν ἐλασικότητα τοῦ ἀτσάλιου!

Τὸ αὐτόματο τοῦ κακούργου δὲ λειτουργεῖ γιὰ πολὺ. Μ' ἓνα ἐκπληκτικὸ πῆδημα, ἡ μικρούλα Ἀστραπή, θρίσκειται κοντὰ του.

Τὰ δαχτυλάκια τοῦ κοριτσιοῦ σφίγγονται σὲ μιὰ μικρὴ γροθιά, ποὺ χτυπάει τὸν

γκάγκατερ στο σαγόνι. 'Ο φρουρός αφήνει ένα υπόκωφο βογγητό, παρατάει το αυτόματό του και σωριάζεται χάμω!

Οι τρεις φίλοι μας μπαίνουν γοργά μέσα, διασχίζουν μια υπόνομο, που δείχνει πώς εκεί άλλοτε ήταν ένα δρυχείο, και φτάνουν σε μια μεγάλη, κυκλική πέτρινη αίθουσα.

'Εκεί, βλέπουν μια ομάδα από κακομούτσουνους κακούργους, με αυτόματα στα χέρια, γύρω από την 'Ελσα, τόν Κοντοστούπη και τόν Τσιπιτσιπί. Πιο πέρα, στέκεται... 'Εκείνος, ο άνθρωπος με τις χίλιες μορφές και τους κυττάζει σαρκαστικά με τα σατανικά μάτια του, με τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος!

'Ο Κοντοστούπης, που έχει συνέλθει στο μεταξύ από τη λιποθυμία στην οποία τόν είχε ρίξει τό... καρπάζωμα των γκάγκστερς βρίσκεται σε καινούργιο παροξυσμό τρόμου.

— 'Α... ἄ... ἄγιοι Πάντες!, τραυλίζει. Είμαι χαμένος οριστικά! Ταξιδεύω για τόν ἄλλο κόσμο με εισητήριο χωρίς... ἐπιστροφή! 'Εχουμε πέσει στα χέρια 'Εκείνου, στα χέρια τοῦ ἀνθρώπου με τις χίλιες μορφές! Ποιός θά μᾶς σώσει τώρα που μ' ἔχει πιᾶσει ἡ καρδιά μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ δρᾶσω ἐγώ; 'Α! 'Ο 'Υπεράνθρωπος! Ζήτωωω! Τζίμ! Τζιμάκι μου! Αὐτός ὁ κρεμανταλᾶς με τὸ μαῦρο

μανδύα μᾶς ἐνοχλεῖ! Δόσε του ἕνα καλὸ χέρι ξύλο, γιατί ἐγὼ δέν... ἀδειάζω!

— 'Υπεράνθρωπε!, λέει 'Εκείνος με τὴν ὑπόκωφη θαυμά φωνή του. Καθὼς βλέπεις, τὰ ὄπλα τῶν ἀνθρώπων μου εἶναι στραμμένα ἐναντίον τῆς γυναίκας σου! Στὴν παραμικρὴ ὑποπτη κίνησίν σου, θὰ τραβήξουν τὴ σκανδάλη καὶ τότε... ἀντίο 'Ελσα!

'Ο 'Υπεράνθρωπος, ὁ Κεραινός κι' ἡ 'Αστραπή μένουν ἀσάλευτοι με τὰ πρόσωπα χλωμά καὶ συσπασμένα ἀπὸ ἀνύμφορην λύσσα. 'Η ἀγαπημένη γυναῖκα τοῦ πρώτου καὶ ἡ λατρευτὴ μητέρα τῶν παιδιῶν, βρίσκεται σὲ θανάσιμο κίνδυνο, χωρὶς κανέναν νὰ μπορῇ νὰ τὴν βοηθήσει!

Μὴν ξέροντας τί ἄλλο νὰ κάνῃ, ὁ 'Υπεράνθρωπος προσπαθεῖ νὰ κερδίσῃ χρόνον με τὴν κουβέντα.

— 'Ὡστε ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος που δημιουργεῖ τις θύελλες!, λέει τὸν ἄνθρωπον με τις χίλιες μορφές.

— Ναί!, ἀπαντᾷ με ὑπερφάνεια 'Εκείνος. 'Εγὼ εἶμαι ὁ Κύριος τῶν 'Ανέμων! 'Εγὼ ἀνακάλυψα τὸ τρομερὸ μυστικὸ τῆς δημιουργίας τῶν θυελλῶν! Μὲ τὸ μυστικὸ αὐτὸ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ καταστρέψω τὸν κόσμον αὐτὴ τὴ φορὰ! Θὰ τὸν καταστρέψω ἐν τελῶς!

— Ποιὸ εἶναι τὸ μυστικὸ αὐτό, 'Εκείνε; ρωτᾷ ὁ 'Υπεράνθρωπος.

— Θὰ ἤθελες πολὺ νὰ τὸ

μάθης, Ξ; λέει σαρκαστικά 'Ε-
κείνος. Δέ θά σοῦ ἐξηγή-
σω μέ λεπτομέρειες τὸ μυστι-
κό μου! Θά σοῦ πῶ μόνο ὅτι
ἔχω κατασκευάσει μιὰ μικρὴ
συσκευή, ποῦ ὅταν λειτουργῇ,
προκαλεῖ κυκλώνες, σίφουνες
καὶ θύελλες! Τὸ ἔσχημο εἶ-
ναι ὅτι γιὰ τὴν κατασκευή
τῶν συσκευῶν αὐτῶν εἶναι ἀ-
παραίτητο ἓνα εἶδος μετάλ-
λου τόσο σπάνιο, ὥστε μόνο
δέκα συσκευές μπόρεσα νὰ
φτιάξω! Εἶναι ὅμως ἀρκετὲς
γιὰ νὰ κάνω τὴ δουλειά μου,
γιὰ νὰ καταστρέψω δηλαδή
σιγά-σιγά τὸν κόσμον! Τὰ ἀε-
ροπλάνια ποῦ εἶδες ἐπάνω εἶ-
ναι τὸ καθένα τους ἐφωδια-
σμένο μέ μιὰ τέτοια συσκευή
καὶ δουλεύουν σχεδὸν ἀδιά-
κοπα καταστρέφοντας κα-
ράβια, τραῖνα, χωριά καὶ πό-
λεις! Καὶ τώρα, Ὑπεράνθρω-
πε, παραδόσου μαζί μέ τὰ
παιδιά σου, ἂν δέν θέλῃς νὰ
δῆς τὴ γυναῖκα σου νὰ πέφτῃ
νεκρή, χτυπημένη ἀπὸ ἀμέτρη-
τες σφαῖρες!

Ὁ Κοντοστούπης...
ἀνδραγαθεῖ!

ΑΡΑΚΟΛΟΥΘΩΝ
ΤΑΣ τὴν τρομερὴ αὐτὴ σκη-
νὴ ὁ Κοντοστούπης νοιώθει
τὰ λογικά του νὰ σαλεύουν!
Ἡ ἀγάπη ποῦ αἰσθάνεται γιὰ
τοὺς φίλους του καὶ ἡ συμπό-
νια γιὰ τὴν τραγικὴ θέσι στὴν
ὁποία βρίσκονται τὸν κάνουν
νὰ ξεχνάει πῶς κι' ὁ ἴδιος δι-
ατρέχει τὸν ἴδιο κίνδυνο. "Ε-
τσι, παύει νὰ εἶναι ὁ Κοντο-

στούπης, ὁ ...δειλότερος ἥρωας
ὅλων τῶν ἐποχῶν, ὅπως ἀπο-
καλεῖ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του,
καὶ γίνεται τολμηρὸς καὶ ρι-
ψοκίνδυνος ὅταν λιοντάρι!

— Τί εἶπες; οὐρλιάζει στὸν
ἄνθρωπο μέ τις χίλιες μορ-
φές. Ἡ "Ελσα θά πέση χτυ-
πημένη ἀπὸ ἀμέτρητες σφαῖ-
ρες; Ἀμέτρητοι... διαβόλοι νὰ
σὲ σουθλίσουν, καταραμένε!
Καὶ μετρημένες στὰ δάχτυλα
νᾶναι οἱ μέρες σου, παλιογάϊ-
δαρε! Νομίζεις πὼς φοβᾶμαι
τοὺς γκάγκστερς σου μέ τὰ
παλισιδερικά τους; Κύτταξε
νὰ δῆς τί θά τοὺς κάνω!

Καὶ μ' ἓνα πῆδημα, ποῦ κα-
νένας δέν τὸ περίμενε, βρίσκε-
ται κοντὰ σ' ἓναν γκάγκ-
στερ, ἀρπάζει τὸ ὄπλο του ἀ-
πὸ τὴν κάνη καὶ τὴ στρέφει
πρὸς τὰ πάνω. Ὁ κακοῦργος
τραβάει τὴ σκανδάλη καὶ τὸ
ὄρυγεῖο ἀντηχεῖ θουερά ἀπὸ
τοὺς πυροβολισμούς! Οἱ σφαί-
ρες ὅμως χτυποῦν στὸ ταθά-
νι χωρὶς νὰ πειράξουν κανέ-
να!

Ὁ νάνος τρέμει πάλι ὀλό-
κληρος ἀπὸ τὸ φόβο του, ποῦ
τὸν ξαναπιάνει.

— Χριστουλάκη μου!, τραυ-
λίζει. Πεθαίνω! Μὲ κατατρώ-
πησε μέ τις σφαῖρες του τὸ
τέρας!

Παρατάει τὸ ὄπλο καὶ σω-
ριάζεται χάμω μισολιπόθυ-
μος!

Μὰ ἡ ἥρωϊκὴ αὐτὴ ἐξόρμη-
σι τοῦ Κοντοστούπης, δέν πη-
γαίνει χαμένη. Γιὰ μιὰ-δυὸ
στιγμές, ἡ προσοχὴ 'Εκεῖ-
νου στρέφεται πρὸς τὸν Κον-
τοστούπη καὶ οἱ τρεῖς φίλοι

μας, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή, θρίσκουν τὴν εὐκαιρία νὰ δράσουν κεραυνοβόλα!

Μ' ἓνα ταυτόχρονο πήδημα ρίχνονται πάνω στὸν ἄνθρωπο μὲ τίς χίλιες μορφές καί, πρὶν αὐτὸς προλάβῃ νὰ ἀντιδράσῃ, τὸν ἀρπάζουν γερά ἀπὸ τὸ κορμὶ καὶ τὰ μπράτσα, ἐνῶ ἡ παλάμη τοῦ Ὑπεράνθρωπου τοῦ κλείνει τὰ διαβολικὰ μάτια, ὅπου εἶναι συγκεντρωμένη ὅλη ἡ τρομακτικὴ δύναμι τοῦ ἀλλόκοτου αὐτοῦ ἀνθρώπου!

— Σὲ κρατᾶμε καλὰ, Ἐκεῖνε!, λέει ἄγρια ὁ Ὑπεράνθρωπος. Δὲν μπορεῖς νὰ ἀντισταθῇς καὶ δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ κάνουμε μερικὲς κινήσεις γιὰ νὰ σὲ διαμελίσουμε καὶ νὰ ἀπαλλάξουμε τὸν κόσμο ἀπὸ τὸν πιὸ φριχτὸ ἐγκληματῖα ποὺ ἔχει γεννήσει ποτέ! Εἶμαι διατεθειμένος ὅμως νὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωὴ, ἂν διατάξης αὐτὴ τὴ στιγμή τοὺς ἀνθρώπους σου νὰ πετάξουν χάμω τὰ ὅπλα τους καὶ νὰ συγκεντρωθοῦν κοντὰ στὸν τοῖχο!

— Ἀκούσατε, τί εἶπε; φωνάζει Ἐκεῖνος τοὺς γκάγκοτερς. Πετάξτε τὰ ὅπλα!

Οἱ γκάγκοτερς ὑπακούουν ἀπρόθυμα καὶ πηγαίνουν καὶ στέκονται μὲ τὴν πλάτη στὸν τοῖχο.

— Ἀφῆσέ με τώρα, Ὑπεράνθρωπε!, λέει Ἐκεῖνος.

— Ὅχι ἀκόμα!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Κεραυνέ, ἀνέβα ἐπάνω καὶ κατὰστρεψε

ὅλα τὰ ἀεροπλάνα! Μάζεψέ τα τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο καὶ βάλε τοὺς φωτιά! Ἐσύ, Ἀστραπή, κατὰστρεψε ὅλα τὰ ὅπλα ποὺ ἔρριξαν χάμω αὐτοὶ οἱ κύριοι!

Ὁ Κεραυνὸς θγαίνει ἀπὸ τὸ δρυχεῖο τρέχοντας. Ἡ Ἀστραπή τρέχει κοντὰ στὴ μητέρα της, τὴν ἀγκαλιάζει σφιχτὰ καὶ τὴ φιλεῖ. Ἐπειτα, παίρνει ἀπὸ χάμω ἓνα-ἓνα τὰ αὐτόματα τῶν δολοφόνων καὶ τὰ τσακίζει στὰ δύο, ὅπως θὰ τσακίζε κανεὶς ἓνα ξερόκλαδο.

Ὁ Κοντοστούπης σηκώνεται καί... κάνει τὸν παλληκαρά.

— Εἶδατε τί πάθατε; λέει τοὺς γκάγκοτερς. Θελήσατε νὰ τὰ βάλετε μὲ τὸν τρομερὸ Κοντοστούπη, τὸ μεγαλύτερο πολεμιστὴ τοῦ κόσμου! Χά, χά, χά! Πήγατε γιὰ μαλλὶ καὶ φύγατε κουρεμένοι! Γὰ τσαμενάκια μου! Τά... Παναγίτσα μου! Τί ἦταν αὐτό;

Μιά ὑπόκωφη ἔκρηξι ἀκούγεται ἀπὸ ἐπάνω, ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους. Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὁ Κεραυνὸς μπαίνει ὀρμητικά.

— Ἐν τάξει!, λέει στὸν πατέρα του. Ἐβαλα φωτιά στὰ ἀεροπλάνα καὶ ἡ βενζίνη ποὺ εἶχαν ἐξερράγη καὶ τὰ τίναξε στὸν ἀέρα!

— Ἐν τάξει, λέει κι' ἡ Ἀστραπή. Τὰ τσάκισα ὅλα τὰ αὐτόματα, πατέρα!

— Ἐκεῖνε!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Θὰ σὲ ἀφήσω ἐλεύθερο, ὅπως σοῦ ὑποσχέθη-

κα, γιατί κρατώ πάντα τὸ λόγο μου, ἀκόμα κι' ὅταν ἔχω νὰ κάνω με φίδια σὰν ἐσένα! Πρόσεξε ὁμως! Ἀπο τὴ στιγμή πού θά σέ ἀφήσω ἐλεύθερο, ὀρχίζει πάλι ὁ ἐξοντωτικός πόλεμος μεταξύ μας!

Τὸν παρσάει καὶ τραβάει τὴν παλάμη του ἀπὸ τὰ μάτια Ἐκείνου!

Γιὰ μερικές στιγμές, ὁ Ἀνθρώπος με τίς χίλιες μορφές μένει ἀσάλευτος, ἀνοιγοκλείνοντας ζολισμένος τὰ μάτια του.

Ἐπειτα, μ' ἓνα ἀπότομο πηδημα, ξεμακραίνει ἀπὸ

Λυὸ Κοντοστούπηδες, ἀπαράλλακτοι ὁ ἓνας με τὸν ἄλλο, ἀντικρύστηκαν!

τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ στρέφει τὰ τρομερὰ μάτια του, με τὴν ἀπίστευτα ἔντονη δύναμη, πρὸς τήν... Ἔλσα!

Θέλει νὰ ἐκδικηθῇ γιὰ τὴν καταστροφή πού προκάλεσε πάλι ὁ Ὑπεράνθρωπος στὰ σχέδιά του! Θέλει νὰ σκοτώσῃ τὴν ἀγαπημένη γυναῖκα του καὶ νὰ θυθῇ ἔτσι στὸ πένθος καὶ στὴ δυστυχία τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὰ παιδιά!

Μὰ ἡ Ἀστρατὴ παρακολουθεῖ ἄγρυπνη τίς κινήσεις του. Μ' ἓνα τίναγμα, μπαίνει ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὴ μητέρα της καὶ σώζει ἔτσι τὴν Ἔλσα ἀπὸ βέθαιο θάνατο!

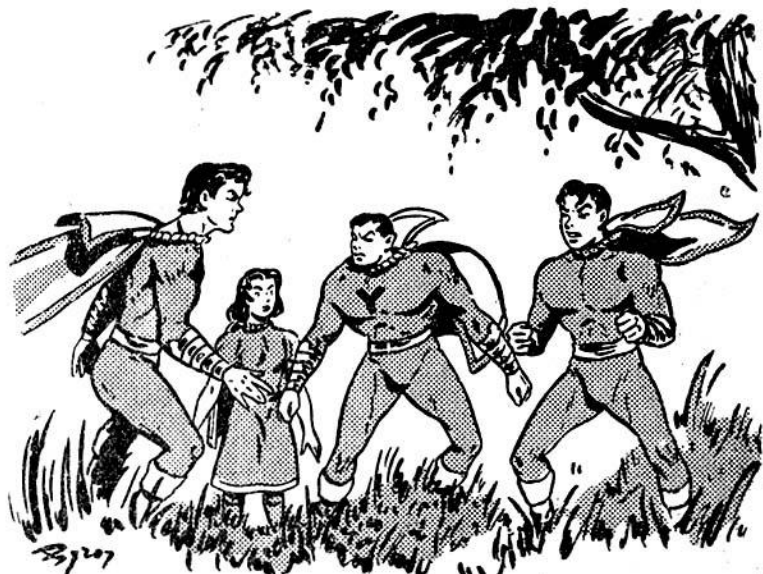
Ἡ ἀόρατη δύναμη Ἐκείνου χτυπάει τὴν Ἀστρατὴ κατὰστηθα, κάνοντας τὸ κοριτσάκι νὰ κλονιστῇ πρὸς τὰ πίσω!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς χυμοῦν ἐναντίον του, μὰ ὁ ἄνθρωπος με τίς χίλιες μορφές, βλέποντας ὅτι ἡ ἐπίθεσί του δὲν εἶχε κανένα ἀποτέλεσμα, μεταβάλλεται σέ... νυχτερίδα καὶ χάνεται πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ ὄρυχείου!

— Μᾶς ἔφυγε καὶ πάλι!, λέει ἄγρια ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἐρχονται στιγμές πού κοντεύω νὰ πιστέψω πὼς ἔχω νὰ κάνω με τὸν ἴδιο τὸ σατανά!

Πηγαίνει κοντὰ στὴ γυναῖκα του καὶ τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἔλσα!, τῆς λέει. Ἀγαπημένη μου! Κόντεψα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴ λύπη μου καὶ τὴν ἀγωνία μου γιὰ σένα! Σ' ἔστειλα ἐδῶ γιὰ νὰ σέ προστατεύω ἀπὸ τὸν κίνδυνο καὶ

Οι δυο Κεραυνοί, έντελώς δμοιοι, έτοιμαστηκαν νά ριχτούν ο ένας έπάνω στόν άλλο!

σ' έρριξα στόν πιό τρομερό κίνδυνο πού έχεις δοκιμάσει ποτέ!

— Δέν πειράζει, Τζίμι!, άπαντάει ή "Ελσα. "Όλα πέρασαν τώρα!

— Τίποτα δέν πέρασε ακόμα, λέει ο "Υπεράνθρωπος, όσο "Εκείνος είναι ζωντανός και έλεύθερος! Δέ θα ήσυχάση ποτέ τό μυαλό μου και ή ψυχή μου, άν ο τρομερός αυτός άνθρωπος δέν έξοντωθή!

Ο Κοντοστούπης κουνάει τις μικροσκοπικές γροθίες του άπειλητικά.

— Θα τόν έξώνωνα... έγώ σήμερα!, δηλώνει μέ τό πιό

άγριο και πιό κωμικό ύφος τού κόσμου. "Έχει χάρι όμως πού... μ' έπιασε ή καρδιά μου τήν τελευταία στιγμή! "Αλλοιώς...

— "Αλλοιώς..., έπαναλαμβάνει κοροϊδευτικά ο Τσιπιτσιπί. "Αλλοιώς... θαΐκανες τό... πιπί σου πάνω σου από τό φόβο!

— Πώς!, ούρλιαζει ο Κοντοστούπης κατακόκκινος από άγανάκτησι. Θα σου δείξω έγώ, τερατάκι! Θα σέ... καταπιώ!

Και κάνει νά χυμήξη έπάνω του, μά ο "Υπεράνθρωπος τόν συγκρατεί.

— Δέν είναι ώρα για κα-

θγάδες!, λέει. "Εχουμε δουλειά! Θά δέσουμε τούς κακούργους πού άφοπλίσαμε κι' έπειτα θά πάμε νά ειδοποιήσουμε τήν αστυνομία νά τούς παραλάβει...

Δύο... Κοντοστούπηδες!

ΕΝΟYN τούς δολοφόνους μέ κλαριά άναρριχητικῶν φυτῶν, πού εἶναι γερά καί εὐλύγιστα σάν σκονιά, κι' έπειτα θγαίνουν έξω.

Ἡ ζούγκλα εἶναι ἥσυχη καί σιωπηλή. Μόνο, έκατό μέτρα πιό πέρα, μέσα στό άνοιχτό καί άδεντρο πλάτωμα, τά άεροπλάνα Ἐ κ ε ἰ ν ο υ καί γονται άκόμα τριζοβολῶντας.

Τόν Κοντοστούπη τόν έχει πιάσει άκράτητη φλυαρία.

— Πόσο στενοχωριέμαι, λέει στόν Τσιπιτσιπ τόν... άσπονδο φίλο του, πού δέν πρόλαβα νά τόν άρπάξω στό χέρι μου τόν τρισκατάρατο άνθρωπο μέ τό μαύρο μανδύα! Θά τόν τσάκιζα μέ τίς γροθιές μου! Θά τόν ποδοπατούσα! Θά τοῦ έστριβα τό λαύργγι! Θά τόν έβαζα νά φάη τό... μανδύα του!

— Μά, Κοντοστούπη, άφοῦ θά τοῦ έστριβες τό λαύργγι, λέει ὁ Τσιπιτσιπ κοροϊδευτικά, πῶς θά κατάπινε τό μανδύα του;

— Σκασμός έσύ, τερατάκι!, γρυλλίζει ὁ Κοντοστούπης. Θά μιλάς όταν σέ ρωτῶ! Εἶσαι θλάκας! Θά τοῦ... ξέστριβα τό λαύργγι κι' έπειτα θά τόν έβαζα νά φάη τό

μανδύα του! Κι' όταν θά τρωγε τό μανδύα του, θά... Παναγίτσα μου! Χριστουλάκη μου! Ἄγιοι Πάντες!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καί οἱ δικοί του πού θαδίζουν μερικά μέτρα μπροστά κουβεντιάζοντας, δέν άκούνε τά έπιφωνήματα αὐτά τοῦ Κοντοστούπη καί συνεχίζουν τό δρόμο τους. Ὁ Τσιπιτσιπ λέει:

— Τί έπαθες, Κοντοστούπη;

— Ἐγώ εἶμαι... έγώ ἦ κανένας άλλος; λέει θραχνά ὁ νάνος.

— Σοῦστριψε; ρωτάει έκπληκτο τό τερατάκι. Τί άλλόκοτα λόγια εἶναι αὐτά;

— Ἀπάντησέ μου!, ξεφωνίζει ὁ νάνος. Ἐγώ εἶμαι ὁ... Κοντοστούπης;

— Νάί!, λέει μέ άπορία ὁ Τσιπιτσιπ. Εἶσαι ὁ Κοντοστούπης!

— Τότε έκείνος έκεἰ ποιός εἶναι;

Ὁ Τσιπιτσιπ γυρίζει καί κυττάζει πρὸς τό μέρος πού δείχνει ὁ Κοντοστούπης. Νιώθει τό αἷμα του νά παγώνη.

Ἐνας άλλος... Κοντοστούπης στέκεται δυό μέτρα πιό πέρα! Εἶναι άπαράλλακτος μέ τόν πρῶτο! Ἡ ἴδια μύτη, τά ἴδια μάτια, τό ἴδιο πρόσωπο, τό ἴδιο μπόδι, τά ἴδια ρούχα!

— Χάθηκα!, μурμουρίζει ὁ νάνος. Ἐχασα τόν έαυτό μου! Ἡ μάλλον έγινα... δυό! Ἐγίνα δυό Κοντοστούπηδες! Δέ μοῦ λές, έσύ εἶσαι... έγώ ἦ έγώ εἶμαι... έσύ; Ἡ κι' οἱ δυό μας εἶμαστε έσύ; Ἡ κι' οἱ δυό εἶμαστε έγώ; Θά μοῦ

στρίψη, Θεούλη μου! "Ακου νά σου πῶ, φίλε δευτέρε εαυτέ μου! Θά σου προτείνω κάτι: θά καθήση ὁ ἕνας στοὺς ὧμους τοῦ ἄλλου καὶ θά γίνουμε ἕνας... Κοντοστούπης ψηλὸς σάν τὸν Ὑπεράνθρωπο!

— Κοντοστούπη!, φωνάζει ὁ Τσιπιτσιπί. Μὴν πηγαίνεις κοντά του! Εἶναι... Ἐκεῖνος!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' οἱ ἄλλοι, πού πηγαίνουν μπροστά, ἀκοῦνε τὴν κραυγὴ τοῦ Τσιπιτσιπί καὶ χυρίζουν. Βλέπουν τοὺς δυὸ Κοντοστούπιδες καὶ σασιίζουν.

"Επειτα, ὁ Ὑπεράνθρωπος φωνάζει:

— Ἐμπρός, παιδιά! Θά τοὺς πιάσουμε καὶ τοὺς δυὸ καὶ θά τοὺς δέσουμε κι' ὕστερα θά φροντίσουμε νά ξεακριθώσουμε ποιὸς εἶναι ὁ Κοντοστούπης καὶ ποιὸς εἶναι Ἐκεῖνος! Ἐπάνω τους!

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπὴ ὀρμὸν ἐναντίον τοῦ πραγματικοῦ Κοντοστούπη κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον τοῦ ψεύτικου.

— Μή, παιδιά μου!, λέει ὁ Κοντοστούπης καθὼς τὰ δυὸ παιδιά τὸν ἀρπάζουν. Μή, Ντά νυ! Μή Ντιάνα! Δὲν εἰμαι... Ἐκεῖνος! Εἰμαι ἐγώ! Εἰμαι ὁ Κοντοστούπης σας, ὁ Κοντοστουπάκος σας! Μή νά σᾶς χαρῶ! Μή μὲ ζουλάτε ἔτσι γιατί πονῶ! Δὲν καταλαβαίνετε; Ἐγὼ εἰμαι... ἐγώ! Ἐγὼ δὲν εἰμαι... αὐτός! Αὐτὸς δὲν εἶναι... ἐγώ! Ἐγώ, ἐσύ, αὐτός, ἐμεῖς, ἐσεῖς, αὐτοί...

Νά πάρη ὁ διάβολος, μπερδεύτηκε ἡ γλῶσσα μου! "Ωχ! Μὴ μὲ σφίγγετε, σᾶς λέω! Θ' ἀγριέψω καὶ θά σᾶς δώσω κανένα χέρι ξύλο! "Ωχ! πονῶ!

Τὰ παιδιά τὸν παρατοῦν, γιατί βλέπουν τὸν ἄλλον Κοντοστούπη, πρὸς τὸν ὁποῖο προχωροῦσε ὁ Ὑπεράνθρωπος, νά ἀλλάξῃ μορφὴ καὶ νά γίνεται Ἐκεῖνος, μὲ τὸ πανύψηλο ἀνάστημά του καὶ τὸ μακρὺ μαῦρο μανδύα του!

Τὰ σατανικά μάτια τοῦ ἀνθρώπου μὲ τίς χίλιες μορφές συγκεντρώνουν ὅλη τὴν ἀόρατη δύναμὶ τους καὶ τὴν ἐξακοντίζουν ἐναντίον τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Χτυπημένος κατὰστηθα, ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου κάνει δυὸ θήματα πίσω θογγώντας ἀπὸ τὸν πόνο!

— Χά, χά, χά!, καγχάζει Ἐκεῖνος. Κατέστρεψες πάλι τὰ σχέδιά μου, Ὑπεράνθρωπε, μὰ θά ἐκδικηθῶ! Ἐκδικοῦμαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ! Ὁ Κεραυνὸς δὲν κατέστρεψε ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μου, γιατί ἕνα ἀπὸ αὐτὰ θρискόταν στὸν ἀέρα ἐκείνη τὴ στιγμὴ! Τώρα, ἀκούστε!...

Μέσα στὸ Σίφωνα!

 ΝΑΣ θόρυβος μηχανῆς ἀεροπλάνου πού θυμίζει σφήκα, ἀκούγεται ἀπὸ ψηλά.

— Ἐσένα, Ὑπεράνθρωπε, καὶ τὰ παιδιά σου δὲν μπορῶ νά σᾶς σκοτώσω!, λέει Ἐ-

κείνος. Θά σκοτώσω όμως τη γυναίκα σου και τους θεοπούς σου!

Πρίν δ' Ὑπεράνθρωπος καὶ τὰ παιδιὰ του προλάβουν νὰ κινηθοῦν ἐναντίον του, συμβαίνει κάτι ἀπροσδόκητο καὶ τρομακτικό.

Μιά ἀπίστευτα δυνατὴ θύελλα ξεσπάει κι' ἕνας γιγάντιος αἰφουνας τοὺς ἀρπάζει στὴ μαύρῃ ἀγκαλιά του καὶ τοὺς στριφογυρίζει στὸν ἀέρα σὰν ἄχυρα!

— Κεραυνέ!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἀστραπὴ! Φροντίστε νὰ σώσετε τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν Τσιπιτίπ! Ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ σώσω τὴ μητέρα σας!

Καταβάλλοντες ἀπεγνωσμένες προσπάθειες, οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι ἀγωνίζονται νὰ διατηρήσουν μιὰ κάποια ἰσορροπία μέσα στὸν περιστρεφόμενο αἰφουνα καὶ νὰ κρατηθοῦν κοντὰ στοὺς δικούς τους, μὰ τὸ καταφέρνουν αὐτὸ μὲ πολλὴ δυσκολία, γιατί τὰ ρεύματα τοῦ ἀνέμου περιδινίζονται μὲ ἀπίστευτὴ δύναμι.

Ὁ Κοντοστούπης, ποὺ στριφογυρίζει σὰν σβούρα γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, παραληρεῖ ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὴν ἀνάσα πιασμένη:

— Πα... Παναγίτσα μου! Πῶς ἔγινε ἔτσι ξαφνικά... σβούρα; Μήπως εἶμαι... Ἐκείνος καὶ ἀλλάξω μορφές; Τότε διατάζω τὸν ἑαυτὸ μου νὰ γίνη... πουλί, γιὰ νὰ φύγω ἀπὸ αὐτὴ τὴν κόλασι! Τίποτα! Δὲν ἔγινε πουλί! Ἐξα-

κολουθῶ νὰ εἶμαι σβούρα! Γιατί; Τί σχέσι μπορῶ νὰ ἔχω ἐγώ, ὁ μέγας κυνηγὸς Κοντοστούπης, μὲ μιὰ σβούρα; Δὲ φαντάζομαι νὰ ἔπαθα... μετεμψύχωσι καὶ νὰ πῆγε ἡ ψυχὴ μου σὲ καμμιά σβούρα; Ἀχ, Ἐκείνε, τί μὰς ἔκανες;

Καὶ τότε, μὲ μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια ποὺ κάνει σταγόνες αἷμα νὰ βγαίνουν σὰν ἰδρώτας στὸ μέτωπό του, ὁ Ὑπεράνθρωπος κατορθώνει νὰ διασχίσῃ τὰ ρεύματα καὶ νὰ σπάσῃ τὸν κλοιὸ τοῦ αἰφουνα! Ἡ θύελλα κόβεται σὰν μὲ μαχαίρι!

Ἡ Ἔλσα, ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Τσιπιτίπ ἀρχίζουν νὰ πέφτουν γοργὰ πρὸς τὴ γῆ!

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπὴ ἀγρυπνοῦν. Διαγράφοντας στὸν ἄερα χαριτωμένα ἡμικύκλια, οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι χαμηλώνουν καὶ ἀρπάζουν τοὺς ἄλλους, ποὺ κινδυνεύουν νὰ πέσουν στὴ γῆ καὶ νὰ γίνουν κομμάτια!

Προσγειώνονται καὶ τοὺς ἀκουμποῦν ἀπαλὰ χάμω. Ὁ Κοντοστούπης χορεύει ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

— Ζήτωωω!, φωνάζει. Ξανάγινε ἄνθρωπος! Δὲν εἶμαι πιά σβούρα!... Κύριοι, δηλώνω ἐπισήμως ὅτι, ἂν Ἐκείνος πέση καμμιά φορὰ στὰ χέρια μου, θά...

— Θὰ λιποθυμήσῃς ἀπὸ τὸ φόβο σου! τὸν διακόπτει κοροϊδευτικά ὁ Τσιπιτίπ.

— Τσιπιτίπ!, οὐρλιάζει ὁ νάνος. Θά σὲ σπάσω στὸ ξύ-

λο! Δὲ μοῦ γλυτώνεις αὐτὴ τὴ φορά!

— Ἦσυχα!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Σταματῆστε τὰ κα-
θαγάδια!

— Πατέρα!, φωνάζει ὁ Κε-
ραυνός. Ἕνα ἀεροπλάνο!

Γυρίζουν ὅλοι πρὸς τὴν κα-
τεύθυνσι πού δείχνει ὁ Κεραυ-
νός καὶ βλέπουν μακρυά, πο-
λὺ μακρυά, κοντὰ στὸν ὀρί-
ζοντα, ἓνα κομψὸ ἀεροπλάνο
νὰ φεύγῃ μὲ μεγάλη ταχύτη-
τα. Ὁ ἦχος τῆς μηχανῆς του
θυμίζει θούϊσμα σφήκας!

— Ἀστραπή!, λέει ὁ Ὑπε-
ράνθρωπος. Ἕλα μαζί μου!
Κεραυνέ! Θὰ μείνῃς κοντὰ
στὴ μητέρα σου!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ἡ κό-
ρη του ἀπλώνουν τὰ μπράτσα
τους, λυγίζουν καὶ τεντώνουν
τὰ γόνατά τους καὶ πετοῦν!

Ἀνυψώνονται στὸν ἀέρα, γυ-
ρίζουν πρὸς τὸ ἀεροπλάνο καὶ
ἀναπτύσσουν ἀπίστευτὴ ταχύ-
τητα. Ὁ ἀέρας σφυρίζει στ'
αὐτιά τους καθὼς πετοῦν καὶ
οἱ μέρτες τους καὶ τὸ φου-
στανάκι τῆς μικρῆς Ἀστρα-
πῆς κυματίζουν χαριτωμένα.

Στὸ πέταμά τους, οἱ Ὑπε-
ράνθρωποι δὲ σαλεύουν — φαι-
νομενικὰ — κανένα μέλος τοῦ
σώματός τους. Στὴν πραγμα-
τικότητα ὅμως κινοῦν τὰ πό-
δια τους, ἀλλὰ μὲ τόση ταχύ-
τητα ὥστε ἡ κίνησι αὐτὴ δὲ
γίνεται ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὸ μά-
τι.

Μολονότι τὸ ἀεροπλάνο εἴ-
ναι ταχύτατο, ὁ Ὑπεράνθρω-
πος κι' ἡ Ἀστραπή τὸ φτά-
νουν μέσα σὲ λίγα λεπτὰ!

Καὶ τότε ὁ Ὑπεράνθρωπος

ἀφήνει μιὰ κραυγὴ θριάμβου.

— Τὸν κρατοῦμε, Ντιάνα!
Ἐκεῖνος!

Πραγματικά. Μέσα στὸ ἀ-
εροπλάνο, πίσω ἀπὸ τὸ καθι-
σμα τοῦ πιλότου, εἶναι καθι-
σμένος Ὑκεῖνος, ὁ ἀνθρω-
πος μὲ τὶς χίλιες μορφές!

Κυττάζει ὁλόϊσια μπροστὰ
του καὶ δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ
ἀντιληφθῇ τοὺς φίλους μας,
πού πλησιάζουν στὸ ἀεροπλά-
νο ἀπὸ πίσω!

Ἡ εὐκαιρία εἶναι μοναδι-
κὴ!

Σὰν δυὸ μετεωρόλιθοι, ὁ
Ὑπεράνθρωπος καὶ ἡ Ἀστρα-
πὴ χυμοῦν ἐναντίον τοῦ ἀερο-
πλάνου. Τὸ κοριτσάκι ἀρπά-
ζει τὰ πτερύγια τῆς οὐρᾶς
καὶ μὲ μιὰ δυνατὴ κίνησι τὰ
τραβάει καὶ τὰ σπάζει!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ Ὑπεράν-
θρωπος περνάει ξηστὰ ἀπὸ τὴ
μηχανὴ τοῦ ἀεροπλάνου καὶ
ἡ τρομερὴ γροθιά του σηκώ-
νεται καὶ πέφτει τσακίζοντάς
την!

Φλόγες τυλίγουν τὸ ἀερο-
πλάνο, πού χάνει τὴν ἰσορρο-
πία του, γέρνει καὶ ἀρχίζει
νὰ πέφτῃ!

Πέφτει ἀργὰ στὴν ἀρχή, μὰ
τὸ πέσιμό του γίνεται ὄλο καὶ
πιὸ γοργό, ὥσπου — λίγα μέ-
τρα πάνω ἀπὸ τὴ γῆ — γί-
νεται ἱλιγγιώδες! Τέλος, τὸ
ἀεροπλάνο συγκρούεται μὲ τὴ
γῆ καὶ μιὰ τρομακτικὴ ἔκρη-
ξι ἐπακολουθεῖ! Φλόγες ση-
κώνονται ἑκατὸ μέτρα ψηλά!

Καὶ τότε, στὸ μέρος ἀκρι-
θῶς ὅπου ἔπεσε τὸ ἀεροπλά-
νο, σηκώνεται ἓνας... σίφου-
νας! Ἕνας πρωτοφανὴς σί-

φουνας, πού μπροστά του οί προηγούμενοι είναι έλαφρές αδρες! Ένας σίφουνας πού ση κώνει στὸν άέρα όλόκληρα θράχια, τὰ συντρίμματα τοῦ άεροπλάνου καί έκατοντάδες δέντρα, στριφογυρίζοντάς τα μέ μανία!

Αὐτὸ κρατάει μερικές στιγμές μόνο.

“Επειτα, ἡ θύελλα σταματάει. Τὰ θράχια, τὰ δέντρα καί τὰ συντρίμματα τοῦ άεροπλάνου πέφτουν πάλι στή γῆ πρὸς κάθε κατεύθυνσι.

“Ο Ὑπεράνθρωπος καί ἡ Ἀστραπή χαμηλώνουν καί βλέπουν ὅτι, σὸ μέρος ὅπου εἶχε πέσει τὸ άεροπλάνο εἶναι τώρα μιὰ μεγάλη γούθα άνοιγμένη ἀπὸ τὸ σίφουνα! Ἀπὸ τὸ άεροπλάνο δὲν ἔχει μείνει οὔτε ἓνα σιδεράκι!

Ἰκανοποιημένος, ὁ Ὑπεράνθρωπος, άκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Ἀστραπή, γυρίζει κοντὰ στοὺς δικούς του καί προσγειώνεται ἀνάμεσά τους.

— Νομίζω, λέει, ὅτι αὐτὴ τὴ φορά ἐξωντώσαμε τὸν τρομερὸ ἀντίπαλό μας, τὸ μεγαλύτερο ἐχθρὸ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους! Ἐκτὸς ἂν εἶναι πραγματικά ὁ ἴδιος ὁ σατανᾶς καί ξαναγύρισε στὴν κόλασί του γιὰ νὰ προετοιμάσῃ καμμιὰ καινούργια ἐπίθεσι ἐναντὶον τῶν ἀνθρώπων!

— Δὲν μπορεῖ νὰ μὴ σκοτώθηκε, πατέρα!, λέει ἡ Ἀστραπή. Δὲν εἶναι ἀθάνατος!

“Ο Κοντοστούπης κουνάει μέ ἀμφιβολία τὸ κεφάλι του.

— Δὲ θὰ πιστέψω ποτὲ πῶς Ἐκεῖνος σκοτώθηκε, λέει, ἂν δὲν τὸν δῶ μέ τὰ μάτια μου νεκρό! Τότε μόνο θὰ βεβαιωθῶ ὅταν τὸν ἀρπάξω ἐγὼ ὁ ἴδιος καί τοῦ στρίψω τὸ λαρύγγι σὰν κοτόπουλο!

— Τίς παλληκαριῆς ἄρχισες πάλι, Κοντοστούπη; λέει ὁ Τσιπιτσιπί.

“Ο νάνος ἀναψοκοκκινίζει.

— Πάλι τὰ ἴδια; οὐρλιάζει. Σὲ προειδοποίησα, Τσιπιτίπ! Σοῦ εἶπα ὅτι, ἂν δὲ βουλῶσης τὸ στόμα σου, θὰ σοῦ κόψω τὸ ράμφος καί θὰ σὲ θάλω νὰ τὸ φᾶς! Αὐτό, λοιπόν, θὰ κάνω τώρα!

Οἱ ἄλλοι παρακολουθοῦν τὴ σκηνὴ αὐτὴ, συγκρατώντας τὰ γέλια τους. Καταλαβαίνουν ὅτι ὁ Τσιπιτσιπί ἐτοιμάζεται νὰ σκαρώσῃ κάποια φάρσα στὸν Κοντοστούπη.

— Κύτταξέ με καλὰ στὰ μάτια!, λέει ὁ Τσιπιτσιπί.

— Σὲ κυττάζω!

— Δὲ με ἀναγνωρίζεις;

— Καί θέβαια σὲ ἀναγνωρίζω!, φωνάζει ὁ νάνος. Εἶσαι ὁ Τσιπιτσιπί, τὸ τερατάκι...

— Ντὲν εἶμαι ὁ Τσιπιτσιπί!, κάνει τὸ τερατάκι θραχνὰ καί ἄγρια. Εἶμαι Ἐκεῖνος!

— “Ε; τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης. “Ε... “Ε... Ἐκεῖνος; Μανούλα μου! Χάθηκα!

Καί σωριάζεται λιπόθυμος!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνου Ἀστρίτη

Ἀποκλειστικότητα «Ὑπεράνθρωπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

Ἀγαπητοί μου φίλοι καὶ θαυμασταί, ἡμεὺν
πάλι ὑπέροχος καὶ... συντριπτικὸς σ' αὐτὴ τὴν
περιπέτεια, ἔ; Κάθε μέρα ποὺ περνάει γίνεμαι
πιὸ δυνατὸς καὶ πιὸ τρομερός! Φανταστῆτε
ὅτι δὲν πηγαίνω πιά μπροστὰ σὲ καθρέφτη γιὰ
νὰ μὴ δῶ τὸν ἑαυτό μου καὶ... τρομάξω!

Ὅλα ὅμως ὅσα ἔχετε διαβάσει γιὰ μένα,
δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ στὴν περιπέτεια ποὺ
θὰ διαβάσετε τὴν ἐρχόμενη Τρίτη μὲ τὸν
τίτλο:

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἀλλόκοτα ἄϋλα ὄντα, ποὺ γίνονται φωτιά, ἐρχονται
στὴ γῇ ἀπὸ κάποιον ἄλλο κόσμον καὶ παλεύουν μαζί μου,
καθὼς καὶ μὲ τοὺς φίλους μου τοὺς Ὑπερανθρώπους ποὺ
μέ... βοηθοῦν!

Ἀγοράστε ὅλοι τὸ 19ο Τεύχος!

Διχὸς σας
ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Ὁ Β' Τόμος (τεύχη 9—16) τοῦ «Ὑπερανθρώπου» ἄρχισε νὰ ἐτοιμά-
ζεται. Παρακαλοῦνται, λοιπόν, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας ἐπιθυ-
μοῦν νὰ δέσουν τὰ τεύχη 9—16 νὰ τὰ προσκομίσουν εἰς τὰ προσωρινὰ
γραφεῖα μας (Λέκκα 23) γιὰ νὰ ἀποκτήσουν σειρὰν προτεραιότητος.

Ὁ Α' Τόμος (τεύχη 1—8) εἶναι ἤδη ἐτοιμος καὶ πωλεῖται στὰ
γραφεῖα μας (Λέκκα 23) ἀντὶ δραχμῶν 20.000.

Ἡ βιβλιοδέτησις ἐκάστου Τόμου κοστίζει 5.000 δραχμάς. Εἰς
τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικὸν ὁ Τόμος ἀποστέλλεται μὲ ἐπιθα-
ρουνσιν 1.000 δραχμῶν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη καὶ συσκευασίαν.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαία Βιβλία 'Ηρωϊκῶν
Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησία δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:

Ἑτησία δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Ἀριθ. 18 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 37
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

Ἐκδόσις — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγὸς 38

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησέως 323

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ ρανθρώπου.	
Γῆ κινδυνεύει!	10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦν-
ται.	11) Οἱ Ἀετοὶ ἐξορμοῦν!
3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων
Δίσκων.	12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου
4) Μόνος ἐναντίον χιλιῶν.	13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν
5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν. Ζούγκλα!	14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.	15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
7) Σύγκρουσις Γιγάντων.	16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατῶναι	17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑ-
περανθρώπου.
9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπε-	18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κερανοῦ.

Ὅσοι οἱ φίλαθλοι διαβάζουν τὴν

ΑΘΛΗΤΙΚΗ

ἤχῳ

τὴν Μεγαλυτέρα καὶ Ἐγκυροτέρα
Καθημερινή Ἀθλητικὴ Ἑφημερίδα

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΑΓΡΙΜΙ

ΤΡΕΛΛΟΙ!
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΑΙ
ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ!
ΜΑ ΘΑ ΔΟΥΝ!

ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΤΗΝ
ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΜΕ.
ΤΙ ΝΑ ΣΥΜ-
ΒΑΙΝΕΙ;

ΑΙΓΙΑ ΠΕΙΤΑ ΑΓΓΟΤΕΡΑ, ΣΥΝΑΝΤΟΥΝ ΤΗΝ
ΚΙΜΠΑ, ΤΗΝ ΑΦΟΣΙΣΜΕΝΗ ΜΑΙΜΟΥ ΤΟΥ
ΠΡΙΓΚΗΠΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ!

ΤΙ ΤΡΕΧΕΙ,
ΚΙΜΠΑ!

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ!...

ΕΙΝΑΙ Ο ΓΕΡΟ-ΑΡΚ, Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
ΤΩΝ ΓΟΡΙΛΛΩΝ! ΒΟΥΛΙΑΖΕΙ
ΜΕΣΑ ΣΕ ΚΙΝΗΤΗ
ΑΜΜΟ! ΕΝΑΣ
ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ
ΤΟΝ ΧΤΥΠΑΕΙ!

ΘΑ ΤΟΝ
ΒΓΑΛΩ ΑΠΟ
ΤΗΝ ΑΜΜΟ!

ΠΡΟΣΕΧΕ!
ΟΙ ΓΟΡΙΛΛΕΣ
ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΘΕΤΙ-
ΚΟΙ!

Ο
ΓΕΡΟ
ΑΡΚ ΞΕ-
ΡΕΙ ΠΩΣ
ΕΙΜΗ ΦΙΛΟΣ
ΤΟΥ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ